SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 215. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 12, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 12-го ЛИСТОПАДА 1992. Ч. 215. РІК XCIX.

Парляментаристи України відвідують Австралію

Київ (УНІАР). — На початку листопада делегація Верховної Ради України на чолі з головою Іваном Плющем від'їхала до Австралії на запрошення парляменту цієї держави. У складі української делегації є члени Президії ВР Михайло Гришко та Володимир Яворівський, група народних депутатів та інші ділові люди України.

Українські діячі зустрінуться з керівництвом парляменту Австралії та парляментів стейтів Вікторії і Нової Південної Валії. Представники ділових кіл України матимуть зустрічі з міністрами, державними діячами та бізнесменами Австралії, щоби налагодити економічні зв'язки та справу дальшого розвитку співпраці.

Україні допомагають роззброїтися

Київ (УНІАР). — Переговори про надання допомоги Україні у знищенні ядерної зброї та фінансуванні цієї програми проводить у столиці України американська делегація, очолювана генералом резерви Берсом.

Делегація з 30 осіб, серед яких є впливові експерти ЗСА з військових та економічних питань, вирішила надати Україні допомогу у вигляді консультацій з питань редукції стратегічної офензивної зброї і її винищення. Один з членів американської делегації зазначив, що призначених 400 міл. дол. може не вистачити для здійснення цього проєкту.

Кривдять металюргів з Донецького

Анапа, Російська федерація (УНІАР). — До цього міста приїхали робітники з Донецького металюргійного заводу, щоби захистити свої права на оздоровчий комплекс, який вже місяць як захоплений силами державної безпеки Росії.

Делегація українського заводу запропонувала, щоби разом з дітьми українських металюргів відпочивали й діти співробітників Служби безпеки Росії. Одначе останні не віддають оздоровчий комплекс господарям. Український завод за час існування комплексу витратив на нього 620 міл. крб. і це 85 міл. віддав на розвиток Анапи. Проти робітників металюргійного заводу, які намагалися не допустити до насильного вломлювання до складів комплексу, прокуратура Росії порушила кримінальну справу.

Амбасадор закликає жінок до співпраці

Київ (УНІАР). — Амбасадор України в ЗСА Олег Білорус виступив з доповіддю на сесії Асоціяції ділових жінок Америки. На думку амбасадора, жіноцтво України — найактивніша частина українського населення, яка може зробити значний внесок у розбудову українського ринку. „У зв'язку з тим, — сказав амбасадор, — негайно потребою часу є створення української асоціяції ділових жінок, встановлення контактів і співпраці ділових жінок Америки та України". О. Білорус розповів учасникам сесії про нові можливості для взаємовигідного співробітництва України і ЗСА у політичній, економічній, екологічній та гуманітарній ділянках.

СНІДАНОК НА ЧЕСТЬ АМБАСАДОРА

Купер Сити, Фла. — Адгок комітет української громади південної Флориди влаштовує сніданок на честь амбасадора України до ЗСА Олега Білоруса, який відбудеться у суботу, 14-го листопада, в залі української православної церкви св. Миколая, 5031 Південь-Захід 100-та вулиця в Купер Сиbі, Флорида. Початок о год. 11:30 ранку. За додатковими інформаціями слід звертатися до Лева Гусака (305) 426-9039.

ОБОРОНЯЮТЬ К. МОРОЗОВА

Київ (УНІАР). — Керівна Рада Християнсько-Демократичної Партії України оприлюднила політичну заяву, в якій викладено становище партії щодо ситуації, яка склалася навколо міністра оборони України генерал-полковника Костянтина Морозова.

У заяві висловлено рішучий осуд розпочатої кампанії проти ген. К. Морозова представниками Соціялістичної партії України, які збирають підписи серед народних депутатів України з вимогою його звільнення. На сьогодні під цією вимогою стоять підписи кількох десятків парляментаристів і ситуація продовжує штучно напружуватися. Відзначивши у своїй заяві безсумнівні заслуги міністра оборони у справі створення і розбудови збройних сил України, налагодження корисного для України військового співробітництва з деякими країнами Східньої Европи, а також в підписуванні міжнародних договорів для редукції озброєнь, демохристияни в той же час вважають за можливе і потрібне піддавати критиці деякі кроки К. Морозова. Але за такою критикою повинна стати не „жадоба крови", а щире прагнення допомогти у виправленні допущених помилок, від яких не забезпечений ніхто.

На думку голови ХДПУ Віталія Журавського ця кампанія-напад на міністра оборони інспірована проросійськими шовіністичними силами, яких ще вистачає не тільки в армії, а й в самому парляменті. Особливий спротив у них викликає послідовна політика К. Морозова, спрямована на українізацію армії.

В. МАРКУСЬ В НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім.Шевченка в Ню Йорку влаштовує тут доповідь професора політичних наук Лойола університе ту в Чікаго Василя Маркуся на тему „Українська західня діяспора й Україна напередодні XXI сторіччя". Доповідь відбудеться у суботу, 14-го листопада, о год. 5-ій вечора в домі НТШ 63 Четверта авеню між 9-ою і 10-ою вулицями.

Трагічно загинув інж. А. Вовк

Йонкерс, Н. Й. — Як повідомила родина і приятелі у понеділок, 9-го листопада 1992 року, о год. 7-ій вечора загинув трагічно св. п. інж. Анатолій Вовк. Повертаючись автобусом з Ню Йорку на нього, дослівно навпроти його хати, наїхав тягаровий автомобіль і А. Вовк загинув на місці випадку.

А. Вовк народився 11-го березня 1921 року в родині Івана і Ольги з дому Чубата, був дипломованим інженером, закінчив Політехнічний інститут у Львові в 1944 році. За океаном працював по фаху, крім того співпрацював з українською пресою, його фахові статті появлялися на окремій сторінці Шкільної Ради „Мова про Мову", писав також до молодечого пластового журналу „Юнак", щоденника „Свобода", журналу „Нові Дні" та інших видань, був членом Наукового Товариства ім. Шевченка, заступником голови термінологічної комісії, належав до Т-ва Українських Інженерів Америки, винайшов і зареєстрував в ЗСА Великобританії, Франції й інших країнах 33 патенти та був активним громадянином української спільноти.

Час і місце похоронів будуть подані в окремій клепсиді. Св. п. А. Вовк залишив в жалобі дружину Уляну з дому Сваричевську, троє дітей — Лідію, Христину і Андрія та дальшу родину.

Відбудеться прощальний вечір інж. Л. Яцкевича

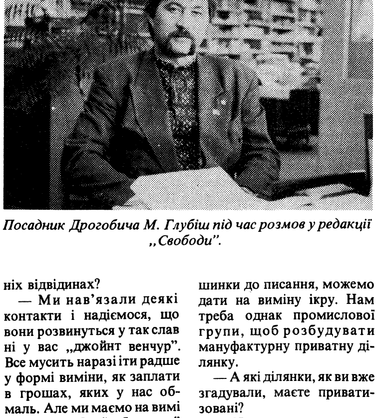
Філядельфія. — Заходами філядельфійського Відділу Товариства Українських Інженерів Америки в неділю, 22 листопада ц.р., о год. 4-ій по полудні в галерії УОКЦ в Філядельфії відбудеться прощальний вечір з приводу виїзду з Філядельфії інж. Лева Яцкевича з дружиною на постійне перебування до стейту Ровд Айленд.

Інж. Л. Яцкевич є почесним членом Т-ва Українських Інженерів Америки і членом-основником філядельфійського Відділу та його кількакратним головою.

Цей прощальний вечір матиме розваговий характер та включатиме вокальний виступ відомої співачки легкого жанру Лізи Чепіль при фортепіяновому супроводі Оленки Литвиненко, новоприбулої мисткині з Києва, та читання Л. Яцкевичем зразків його лірики і сатири. Вечір відкриє інж. Методій Борецький, слово про громадську діяльність Л. Яцкевича виголосить проф. д-р Олекса Біланюк, а програмову вестиме інж.

(Закінчення на стор. 3)

Дрогобич веде перед

Посадник Дрогобича М. Глубіш під час розмов у редакції „Свободи".

Джерзі Сити, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Мирослав Глубіш, голова Дрогобицької Міської Ради, чи пак по нашому посадник міста, приходить до нашої редакції в товаристві Степана Гавриша головного контролера Українського Народного Союзу, а рівночасно голови Центрального Комітету Дрогобичан, землі Івана Франка, на запрошення якого приїхав до ЗСА. Виявляється, що М. Глубіш вже не вперше в ЗСА, бо у 1989 році він разом зі своєю матір'ю були єдиними делегатами з України на з'їзді дрогобичан в Глен Спей, Н. Й.

Питаємося, яка ціль теперішньої поїздки і довідуємося, що посадник Дрогобича приїхав, щоб нав'язати контакти у комерційній ділянці і його бажання є щоб приватні бизнеси, які щораз більше актуальні, перейшли в українські руки, а не чужі.

— Чи вдалося вам зробити вже якісь конкретні бизнесові умови при теперішніх відвідинах?

— Ми нав'язали деякі контакти і надіємося, що вони розвинуться у так славні у вас „джойнт венчур". Все мусить наразі іти радше у формі виміни, як заплати в грошах, яких у нас обмаль. Але ми маємо на виміну дуже добрий яблуковий концентрат, вироблюємо не електричні українські машинки до писання, можемо дати на виміну ікру. Нам треба однак промислової групи, щоб розбудувати мануфактурну приватну ділянку.

— А які ділянки, як ви вже згадували, маєте приватизовані?

— Це в першу чергу що-

(Закінчення на стор. 3)

ОСІННІЙ БАЛЬ „ВОЛОШОК"

Філядельфія. — Український танцювальний ансамбль „Волошки" влаштовує осінній баль, який відбудеться у суботу, 14-го листопада, в Освітньо - Культурному Центрі, 700 Сідар ровд у Філядельфії. Початок о год. 9-ій вечора. Гратиме оркестра „Темпо". Виступ ансамблю „Волошки" — о год. 10-ій вечора. Вступ для дорослих 20 дол., що включає буфет, для студентів — 15 дол.

Б. Єльцин попросив ООН допомогти росіянам у Прибалтиці

Ню Йорк. — Президент Росії Борис Єльцин надіслав листа на ім'я генерального секретаря ООН Бутроса Бутроса-Галі з просьбою „прийняти всі необхідні заходи" і покласти кінець порушенням прав людини щодо російських національних меншин, які проживають в країнах Прибалтики.

У зв'язку з цим газета „Ню Йорк Таймс" нагадує, що минулого місяця Росія зупинила виведення військ з Естонії, Латвії і Литви, дав ши зрозуміти, що цей захід безпосередньо зв'язаний зі ставленням місцевого населення до вояків і старшин російської армії, а також до членів їх родин й інших росіян, що проживають там.

У листі генеральному секретареві ООН Б. Єльцин підкреслює, що Росія повна рішучости вивести своє військо з прибалтійських держав, але „дальший розвиток відносин Росії з балтійськими країнами буде залежати і від становища російськомовного населення, що проживає там". Уряди Естонії і Латвії ввели кілька критеріїв, які не дозволяють місцевому російськомовному населенню стати повноправними громадянами цих країн. Один з критеріїв — мова. Але навіть якщо росіяни говорять по-естонськи чи по-латиськи, вони можуть не дістати громадянства, бо потрібно мати доказ, що їх батьки або діди жили тут до окупації Прибалтики совєтською армією.

Уряд Литви гарантував місцевим росіянам отриман ня громадянства, коли країна стала незалежною. Однак Росія застосовує і на Литву спільне для всіх трьох республік Прибалтики правило про порядок дальшого виведення свого війська. У листі Б. Бутросові-Галі президент Росії нагадує, що його країна „відігравала визначальну ролю в здобутті незалежности балтійськими країнами". „Дискримінаційна політика і практика урядів Латвії і Естонії докорінно суперечить принципам Організації Об'єднаних Націй", — пише Єльцин. Президент Росії має намір просити, щоб питання про ставлення до російського населення в Латвії і Естонії було включене в порядок денний теперішньої сесії Генеральної асамблеї ООН.

„Ню Йорк Таймс" підкреслює, що всі три країни Прибалтики осудили Росію за припинення виведення війська.

Точна кількість російських військовослужбовців, що служать у трьох державах Прибалтики, невідома. Уряди цих країн вважають, що їх не менш як 130,000 тоді як Москва твердить, що 40,000. За даними З'єднаних Стейтів, у Прибалтиці перебуває не менше 80,000 російських вояків і старшин.

У СВІТІ

ВРОЧИСТА ЦЕРЕМОНІЯ підписання нової конституції Литви і закону про порядок її практичного запровадження відбулася у парляменті республіки. Підпис під цими історичними документами, у присутності депутатів, членів уряду, керівників дипломатичних місій у Вільнюсі, ієрархів Католицької і Православної Церкви, лідерів політичних партій і рухів, поставив голова Верховної ради Литви Вітаутас Ляндсберґіс.

В НІЧ З СУБОТИ НА НЕДІЛЮ, 8-го листопада, у найбільших містах Колумбії терористи вчинили 33 вибухи, у висліді яких 9 осіб вбито і 60 ранено. Вибухи в Боготі, Медельїні, Арменії й інших містах відбулися невдовзі після суботнього вечірнього телевізійного звернення до країни президента Сесара Гавірії. Зокрема він заявив, що терористи давно втратили право пояснювати свої злочини ідеологією і перетворилися у звичайних кримінальників. „До тих, хто викрадає людей, грабує банки, займається наркобізнесом, не буде пощади", — підкреслив С. Гавірія. Виглядає, що цими днями в Колумбії буде запроваджено надзвичайний стан.

ВІЦЕПРЕМ'ЄР УКРАЇНИ Василь Євтухов і державний міністер уряду Вірменії Віген Чітечян підписали угоду про торговельно-економічне співробітництво на 1993 рік між двома країнами.

В МОСКВІ В ДЕНЬ чергових роковин так званої „жовтневої соціялістичної революції" вийшли на Красну площу всього до 5,000 прихильників комунізму. Того ж дня в Колонній залі відбулася наукова конференція, на якій ішлося про ролю жовтневого большевицького перевороту в історії Росії. Дорадник президента Б. Єльцина генерал Дмитрій Волкогонов сказав у своєму виступі, що від жовтневої революції виграли всі країни світу, оскільки „на нашому прикладі вони переконалися, що соціялістичні революції здійснювати не слід".

КАНЦЛЕР НІМЕЧЧИНИ Гельмут Коль зустрівся з прем'єр-міністром Греції Константіном Міцотакісом, а німецький міністер закордонних справ Кляус Кінкель мав розмову зі своїм колегою з Македонії Данком Малезкі. Німеччина намагається врегулювати конфлікт між Грецією і Македонією, який виник у висліді наміру цієї колишньої югославської республіки домагатися міжнародного визнання під своєю старою назвою. Тим часом цьому дуже противляться греки, побоюючись, що македонці можуть в майбутньому висунути до Греції територіяльні претенсії. Европейська спільнота вирішила не визнавати Македонії, поки вона не змінить назви.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ ІЗРАЇЛЬСЬКІ військовики виявили підземний тунель в смузі Гази. Він з'єднував Ізраїль з Єгиптом і, на думку спеціялістів, використовувався терористами.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІЗРАЇЛЯ Їцак Рабін заявив, що миру з Сирією не буде, поки Ізраїль втримуватиме всю територію Голянських пагорбів. „Ми стоїмо перед вибором: продовжувати жити з мечем в руках, чи спробувати встановити мир. Я дотримуюся другого шляху, однак при умові надійної безпеки держави", — підкреслив І. Рабін. Тим часом мешканці нових поселень на Голянах рішуче виступають проти територіяльних поступок Сирії.

Б. КЛІНТОН ЦІКАВИТЬСЯ ПЕРЕГОВОРАМИ У СПРАВІ БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Літел Рок, Аркенсо. — Томас Фрідман, кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" пише у числі з 10-го листопада, що президентелект Билл Клінтон зацікавлений позитивним закінченням переговорів у справі Близького Сходу і полагодженням конфлікту між Ізраїлем, його арабськими сусідами, а зокрема розв'язкою палестинського питання на окупованих землях — захід ньому березі ріки Йордан і смузі Гази.

Розмовляючи телефоном з прем'єр-міністром Ізраїля Їцаком Рабіном Клінтон заохочував його, щоб представники ізраїльської делегації на переговорах зробили все можливе для приспішення переговорів і позитивного вирішення проблеми без проволоки. Представник Клінтона заявив кореспондентам, що демократична Адміністрація погодиться навіть на включення до цієї справи колишнього державного секретаря в Уряді Джорджа Буша, Джеймса Бейкера, який весь час вів переговори з обидвома сторонами, щоб він евентуально допомів завершити розмови і довести до підписання якогось договору.

Речник табору Клінтона, Джордж Степанополос, натякав навіть на можливість, що Дж. Бейкер може незабаром включитися у переговори у характері посередника. Степанополос додав, що президент-елект Клінтон готовий піти на всякі можливі кроки, щоб тільки зрушити ці переговори із стану застою.

Згідно з офіційними інформаціями Уряду президента Джорджа Буша, Дж. Бейкер роздумує над можливістю включитися в переговори, якщо це зможе допомогти справі. Покищо формально ніхто з табору Клінтона не звертався до Бейкера в тій справі, хоч він, навіть після резиґнації з посту державного секретаря, цікавився розвитком подій на Близькому Сході і старався не допустити до поширення конфлікту між Ізраїлем і Сирією за Голянські височини, звороту яких Сирія настирливо домагається. Завдяки йому також Палестинська Визвольна Організація під керівництвом Ясіра Арафата дещо змінила свій погляд на справу в адміністрування окупованими землями. Очевидно, Дж. Бейкер не хоче компромітуватись і на власну руку, без згоди діючого і нововибраного президентів знову розпочати свої поїздки на Близький Схід. Згідно з його переконанням тільки фізичні зв'язки, особисті зустрічі відповідальних осіб з усіх зацікавлених сторін, можуть довести до позитивного закінчення переговорів. Якщо Бейкер і займатиметься цією справою то, правдоподібно, тільки в характері спеціяльного посланця, або амбасадора. Покищо між Дж. Бушем і Б.Клінтоном не було жодних формальних контактів в цій справі, але були неформальні розмови на цю тему на нижчому рівні.

Степанополос заявив кореспондентам, що прем'єр Ізраїля Ї. Рабін розмовляв з Клінтоном телефоном вже не один раз.

Вміжчасі, як інформують Ровланд Еванс і Роберт Новак, жидівське лобі у Вашінгтоні розпочало кампанію проти евентуальної номінації Воррена Крістофера на державного секретаря в Уряді Б. Клінтона. Крістофер, на їхню думку, будучи заступником державного секретаря в Адміністрації президента Джиммі Картера, нав'язував зв'язки з антиізраїльськими арабськими групами.

ДЕНЬ ВЕТЕРАНА

З уваги на День Ветерана в середу, 11-го листопада, це число „Свободи" друкується з датою четверга. Наступне число „Свободи" друкуватиметься в четвер з датою п'ятниці, 13-го листопада. — Ред.

В АМЕРИЦІ

ВАШІНҐТОНСЬКИЙ ПРАВНИК Вернон Джордан очолив „перехідну дружину" президента-елекга Билла Клінтона. Відомо також, що правник з Лос Анджелесу Воррен Крістофер стане асистентом В. Джордана і одним з головних кандидатів на пост державного секретаря. Повідомляючи про це, кореспондент пресового агентства АП Рон Фурніє підкреслив, що рішення про призначення Джордана і Крістофера прийнято „в останні 24 години". В.Джордан очолював у 1972-81 роках одну з найбільших в країні негритянських організацій — Крайову міську лігу. Пізніше він став партнером вашінгтонської адвокатської фірми. В. Крістофер служив заступником державного секретаря в адміністрації президента Картера в кінці 70-их років. Він очолював групу американських дипломатів, які намагалися вступити в переговори з урядом Ірану про звільнення закладників, захоплених у 1979 році в Теграні.

РІВЕНЬ БЕЗРОБІТТЯ становив у жовтні 7.4 відсотка, що на 0.1 відс. нижче вересневого. Таким чином, після червня, коли безробіття досягнуло найвищого за вісім місяців показника (7.8 відс.), воно зменшувалося на 0.1 відс. кожний місяць. На думку Департаменту праці, зменшення рівня безробіття викликане головним чином тим, що перестали шукати тимчасової праці школярі і студенти, які приступили до навчання. В той же час кількість нових місць праці зросла у жовтні всього на 27,000. Економісти визнають, однак, що хоч ринок праці ще не змінився, країна вийшла зі стану рецесії. Нині навіть демократи починають визнавати, що економічні справи виглядають не так погано, як вони твердили під час передвиборчої кампанії.

ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ БИЛЛА КЛІНТОНА у виборах майже не залишилося сумнівів, що незабаром буде призначений спеціяльний прокурор для розслідування „іракґейту". Закон про статус спеціяльного прокурора минає 15-го грудня. До виборів Адміністрація Буша дала зрозуміти, що відмовиться від продовження статусу. Про це свідчило і те, що для розслідування „іракґейту" — обставин американської допомоги Іракові напередодні окупації військами Саддама Гуссейна Кувайту — секретар Департаменту справедливости Вілліям Барр призначив не спеціяльного, а незалежного прокурора. Спеціяльний прокурор не несе відповідальности ні перед Білим Домом, ні перед Конгресом. Незалежний несе відповідальність перед виконавчою владою.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Легковаження жінок в Україні

До різних теперішних дивоглядів в Україні, що їх трудно зрозуміти і ще трудніше виправдати туристам зі західнього світу, належить легковаження жінок. У новопроголошеному довгому списку членів нового українського Уряду з різними ,,Комітетами" (Комісіями) на коло 35 чи й більше осіб — нема ні однієї жінки. Як на глум створено Комітет для жіночих справ — з мужчиною у проводі — дармащо невідомо, що таке ,,жіночі справи", чому для справедливости нема ,,Комітету для чоловічих справ"? Нема в Уряді і між головами численних Комісій ні однієї жінки не тому, що нема кваліфікованих кандидаток, бо є багато жінок з високою освітою, є лікарки й педагоги, є жінки-фахівці різних ділянок. Не призначено ні однієї жінки тому, що це спадщина думання старого комуністичного режиму з часів існування Совєтського Союзу. Хоч між піонерами комунізму була також Роза Люксембурґ і хоча першою совєтською космонавткою була Валентина Терешкова, то все ж — жінку в СССР запрягали до найважчих і найпримітивніших фізичних робіт: вони замітали великим мітлами вулиці й навантажували вугілля до залізничних вагонів, чи при будовах доріг.

У Совєтському Союзі не було жіночого руху за рівноправність в науці, у прийманні на працю та перед існуючим законодавством, бо в усьому і над усім правила партія і всі були ,,рівні" партійним квитком та поза правом і знаменником рівности стояли всі без отого квитка. В отому ,,раю на землі", що його обіцював Карл Маркс у свому ,,Капіталі" — у практиці створилася каста упривілейованих і створилося поняття вищости чоловіків і нижчости жінок.

Підхід суспільства до жінок в Україні не надто рівноправний — пригадує ославлені три німецькі ,,к" у середньовіччі: ,,Кірхе, Кіндер, Кюхе" — Церква, кухня і діти. У Наддніпрянській Україні не було такого жіночого зорганізованого руху, як був в Західній Україні, почавши від піонерки того руху Наталі Кобринської у другій половині XIX сторіччя та скінчивши на Мілені Рудницькій, Олені Шепарович і інших перед Другою світовою війною. Той рух тільки частинно пов'язаний із французькими ,,суфражистками", бо спершу боровся — як уже згадано вгорі — за культурно-освітню рівність і щойно згодом, зорганізовавшись у Союзі Українок, повів успішну боротьбу за рівність жінок у політичному житті. Українські жінки були посолками і сенаторками в Польщі. За часів Української Народної Республіки в Українській Центральній Раді грали поважну ролю такі жінки, як Людмила Старицька, Софія Русова, Зинаїда Мірна й інші.

Легковаження жінок і відсування їх від активної безпосередньої праці над будовою держави — це велика помилка державного проводу в Україні. Навіть з формального, статистичного погляду, це дуже короткозорий підхід, бо жінки становлять половину населення. Жінки мають більший вплив на виховання дітей, як мужчини — це природна місія матерів. Жінки можуть стати кращим промотором конструктивних ідей і діл, як чоловіки. Високоосвічені жінки ні трішки не гірші у громадсько-політичному і державному житті, як чоловіки. Це наглядно проявилося у цьогорічних президентських та конґресових виборах в Америці. У найближчий Палаті Репрезентантів будуть найменше 22 жінки. До Сенату обрано в Каліфорнії першу чорну жінку. Демократичний Захід привик, що до історії увійшли такі жінки на становищах прем'єра міністра, як Ґольда Меїр в Ізраїлі, Коразон Акіно на Філіпінах чи Марґарет Тачер у Великобританії. У всесвітній історії роїться від жінок на престолах. Зіштовхування нині, під кінець XX сторіччя, жінок на друге місце — це просто нісенітниця.

Маємо велику пошану і навіть подив до земляків в Україні, які перевели успішну боротьбу за державне визволення і взялися за будову держави з пустки. Не погоджуємося з критиками Уряду задля критики, бо це неґатив. Але дозвольте висловити наш жаль, що теперішня державна верхівка в Україні, не називаючи нікого за прізвищем, не рахується із поглядами, становищем і суспільно-політичною дійсністю у всьому демократичному Заході, коли не притягає кваліфікованих жінок до співпраці.

Микола Світуха

КІНЕЦЬ КРИЗИ, ПОЧАТОК РЕФОРМ

I

Резиґнація Вітольда Фокіна і відставка очолюваного ним Уряду України вказали на слабість сьогоднішньої політичної структури України, де ні одна з існуючих політичних партій ще неспроможна перебрати відповідальности за керування державою. У цій ситуації рішальними факторами у виборі Леоніда Кучми на пост прем'єр-міністра були його досвід як керівника одного з найбільших індустріяльних заводів України і підтримка великої частини провідників промислового комплексу — депутатів Верховної Ради України.

Урядова криза одночасно показала, що перебрати керівництво державою ще не готова міжпартійна коаліція створена на початку серпня п. н. Конґрес національно-демократичних сил, хоч подумана вона була саме для проведення оптимальних економічних і політичних реформ. Ключові дійові особи Конґресу скоро побачили, що виступати за прискорення реформ, за зміни в складі кабінету міністрів, — це одна справа, а висунути відповідних кандидатів, які зуміли б успішно перевести потрібні реформи — це завдання набагато складніше.

У цій ситуації справді парадоксальною була позиція Руху, провід якого наполегливо бореться за повалення сьогоднішньої влади. Замість заманіфестувати перед народом України і перед світом спроможність скомплектувати новий Уряд, нехай на коаліційній основі в співпраці з іншими середовищами, провід Руху обстоював позицію, що очолення Уряду Президентом Кравчуком буде найкращим виходом з урядової кризи. Позиція ця дуже дивна для середовища, яке уважає себе дійсною альтернативою, ще й тому, що така розв'язка не передбачена теперішньою конституцією.

У світлі переконливої підтримки на форумі Верховної Ради для кандидатури Леоніда Кучми на пост прем'єра- міністра (84 відсотки присутніх депутатів голосувало за ним) на увагу заслуговує питання, що його інші кандидати були готові взяти на себе цей відповідальний обов'язок. Українська преса згадувала ще п'ять ось таких осіб: Володимира Ланового, Володимира Пилипчука, Валентина Симоненка, Володимира Гриньова, Ігоря Юхновського.

Враховуючи конечність підтримки самого Президента і широкої верстви речників кількох коаліцій у Верховній Раді, шанси перших двох розцінювались невисоко. Повну підтримку Президента мав діючий прем'єр-міністер Валентин Симоненко, але його минуле як секретаря Компартії і голови обласного Виконавчого Комітету Одеси, а в останньому часі як представника президента давало підстави уважати його речником інтересів командно-адміністраційної системи. Економічною програмою, яка передбачала посилення адміністраційного контролю, замість радикального відходу від засад командної системи і переходу до приватизації і вільного ринку, він вспів за короткий час скріпити опозиційні кола в парляменті проти себе.

Володимир Гриньов, заступник голови Верховної Ради, хоч не обтяжений минулим компартійного апаратчика, вважається теоретиком. людиною без потрібного досвіду в керівництві державними установами. В основі його економічної програми лежали реформи власности і ринкових цін, себто проблеми, які віддзеркалюють інтереси наростаючої верстви підприємців. Гриньов, одначе, не втішається підтримкою депутатів західніх областей України.

Ігор Юхновський, колишній голова демократичного бльоку в парляменті (Народної Ради) і кандидат на президента у виборах минулого року, втішається широкою пошаною як науковець. Як член Державної Думи він може внести багатовартісний вклад у розроблення принципів науково-технічного розвитку України, покласти основи стратегії індустріяльного розвитку держави на далеку мету.

Закінчення буде.

Леся Храплива-Щур

ЧИ У ВАШОМУ СЕЛІ Є ЧИТАЛЬНЯ ,,ПРОСВІТИ"?

Так, спитаймо про це один одного!

Українці з діяспори стараються всіми силами допомогти своїм братам на рідних землях. Робили це ще від часів, коли в зловісній залізній заслоні пробивалися лиш незначні, перші щілинки. Роблять це тим більше, й сьогодні. Як живо поставали в нас, із приходом перших ширших можливостей - і ,,Поміч Україні", і ,,Товариства Прихильників Рух-у" і ,,Просвіти", як жваво стали займатися цими справами наші церковні, харитативні, жіночі, взагалі громадські організації!. Та попри всю зорганізовану допомогу, чи не найбільше її індивідуально: люди старалися допомогти в першу чергу своїм рідним, найближчим, сусідам, своєму рідному селові. Дарма, що цих рідних вони ще ніколи не бачили, що село, коли поїхали туди, ледве могли пізнати. Все ж це були їх найрідніші і найрідніше. Те, що тугою за ним жилося цілими десятиліттями. І ось прийшла нагода дати дійсний вияв цій тузі.

І явище це здорове, правильне і говорить добре про наше громадянство. Бо всяка любов ближнього починається природно, від найближчих. А любов до Батьківщини — від рідного села, як це пояснював дітям у своєму славному букварі ще отець Маркіян Шашкевич. Правда, соціологи турбуються, що ми, українці вміємо організуватися власне лиш на рівні місцевих громад, а вище в повітах, областях, у розмірі цілої нації — це вже важче...

Та це не наша тема. А тут треба ствердити, яка величезна допомога відродженій Україні йде приватними особистими дорогами. Її не змірити й не обрахувати, а доказом її величини можуть стати хоч би щораз нові підприємства, яких, очевидно, ми потребуємо. Вони могли б то й розказати, як багато та щиро жертвують своїм найближчим навіть ті люди, в яких пожертви на громадські цілі і не допросишся...

І ця допомога відчутна в Україні. Щораз бачите людей, убраних по-заморському, при дорогах так часто зустрічаються скирти цегли та розпочаті новобудови, а що вже говорити про церкви та їх обладнання, про море хоругов та інших вишивок — все висліди добронамірного старання близьких, односельчан із-за моря.

Та треба нам звернути увагу, чи допомога ця справді всестороння — така, як бути повинна?

Згадаймо наше село — оте ,,міжвоєнне" — яке й залишилося в нашій пам'яті вічною тугою. Покінчилася вечірня у неділю і народ гурмою спішив у читальню, яка звичайно й стояла оподалік. А там завжди щось діялося: відбувалися проби хорів, концерти, аматорські вистави, збори, наради. І ,,паничі", чи ,,панночки" із міста, з університетів, не жаліли часу й труду, щоб кожної неділі мандрувати, незважаючи на всі труднощі й невигоди, на села, із доповідями, з вказівками, з порадами. А полиці стояли повні доступних кожному книжок та часописів.

А в понеділок господар ішов орати землю із головою повною нових, добрих думок, відкритих не лиш на його обістя, село, але й на справи цілого народу, що його гордим членом він себе почував. І не одному хлопчині корови пішли в шкоду, коли він жадібно зачитувався в книжці, позиченій у читальні. Та не одному й світала в душі туга за знанням, за ідеалами...

Можливо, що й не завжди та всюди так бувало. Але в цілому, та ще і з перспективи півстоліття, таки виразно видно, скільки причинилися ці сільські читальні до збагачення духового життя нашого селянина. Як не один молодець, чи дівчина, власне завдяки цій читальні, вивчилися, ,,вийшли в люди". А якщо навіть залишилися при землі, у своєму селі, то творили свідому верству українського селянства. З неї виходили відомі й невідомі народні герої, і в роки проби та переслідувань власне ця наша свідома селянська верства здала якнайкраще свій життєвий іспит витривалости та вірности ідеалам.

Тому й питаємо: ,,А чи є у вашому селі читальня сьогодні?

Як гарно було б почути, що є! Що при нових, вільних обставинахця читальня знов віджила та сповняє свою заповітню ролю...

Та, на жаль, як часто почуємо дещо інакше:

— Читальня, тобто клюб, кажете? А є, є, стоїть...

— І люди сходяться?

— Та сходяться...

— І що там роблять?

— Та от молоді покрутяться під ,,діско", старі поговорять, а тоді де не візьметься пляшчина, а тоді вже й нічого не треба...

Щиро віримо, що це не в вашому селі! А все ж — перевірте! За це ви так же відповідальні, як і за те, щоб ваші рідні мали одяг на зиму і не бракувало їм поживи.

Добродії, ,,вуйки з Канади" — в Україні в великій пошані. Вітають же їх хлібом-сіллю, трохи на руках не носять... Хіба ж і не послухали б вашої поради, щоб у селі оснувати читальню, яка стане справді огнищем його життя, а може навіть і зведе разом та доведе до згоди розчварені церковні громади!?

А ще ж матеріяльна допомога, до доброї ,,вуйкової поради" таки може доведе когось до застанови, до зрозуміння, що нам сьогодні можна і треба робити. Якщо треба побудувати читальню, то хіба ж це не під силу нам, якщо не одинцем, то кільком заморським односельчанам на спілку? Та не про самі мури йдеться, бо мури, хоч би найкращі, можуть залишитися німими й безлюдними. Йдеться про те, щоб знайти охочих до діла людей, вказати їм, що й як робити, достачити українського вільного слова: книжок, часописів, які виходить вже сьогодні так рясно і в самій Україні, і діяспорні полиці теж не порожні... Світова Координаційна Виховно-Освітня

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
Редаґує Лев Яцкевич

Невеселі роздуми про наше майбутнє

Життя нашої плянети основане на законі пристосування та пережиття. Тому між окремими видами рослин і тварин відбувається завзята боротьба за існування. Сильніший вид знищує слабіший, а слабіший — ще слабіший. Але ніхто з них не нищить свого довкілля. Єдиний вийняток становить людина, обдарована Творцем розумом та інтеліґенцією, які вона вживає до вирубування лісів, зміни течії річок, нещадної експлуатації земних багатств та забруднення свого навкілля.

У висліді, урожайні колись землі перетворилися в пустелі, річки та озера стали нездатними до підтримання життя, а повітря — до віддихання.

Недавно відбулася дводенна конференцію в готелі Беллевю Стредфорд у Філядельфії, з метою усталення потрібних протизаходів у тому напрямі та створення кращих умов життя для мешканців великих міст в загальному, а для людей старших віком, зокрема. Ця конференція здобула собі широкий розголос участю у ній д-ра І. Асімова, проф. біохемії з Бостонського університету та видатного американського письменника в галузі наукової фантастики.

На його думку, наша плянета в 2,000 році може стати для людства раєм або пеклом, залежно від настанови людства до її екології. Якщо людство піде далі утоптаним досі шляхом нищення та експлуатації природи, тоді слід сподіватися поступової загибелі нашої технології у її власному марнотравстві та бездумному забрудненні власного довкілля.

Але це тільки одна сторона медалі, її другою стороною стороною стане вже у 2,000 році проблема прокормлення 7 більйонів мешканців нашої плянети, себто майже вдвічі більше, ніж сьогодні. Тому слід сподіватися, що скоріше чи пізніше прийде до харчової нестачі та голоду, який зумовить жорстоку і завзяту боротьбу багатьох народів за ,,справедливу" харчову пайку. Маючи те на увазі, д-р І. Асімов поставив на тій конференції проблему перенаселення нашої плянети на першому місці.

Щоб уникнути собі пластично цю ваговиту проблему, слід мати на увазі, що при теперішньому ступені приросту населення на тотальний тягар людей в 3,530 році буде дорівнювати тягареві нашої плянети, в 4,000 році — тягареві усіх небесних тіл нашої соняшної системи, а в 6,400 році — тягареві цілого космосу.

Це виглядає на утопічну фантазію, але ті всі цифри — основані на математичному обчисленні, які можна легко кожному перевірити.

Але контроля приросту населення — нелегка справа, коли взяти до уваги релігію, мораль та природне право родичів вирішувати не тільки долю, але теж і кількість свого потомства.

А все ж таки людство буде мусіло ту проблему в якийсь спосіб розв'язати. Д-р Асімов вважає, що цю справу найкраще може розв'язати комп'ютер. Машина виконує сьогодні майже всю фізичну працю, залишаючи людині багато часу для вирішування найбільш вагомих справ для людства. Але чи ми всі ті справи можемо належно розв'язати? Треба сказати, що ні! Тому що людина при вирішуванні яких-небудь справ загальнолюдського характеру не може виелімінувати аспекту власного, національного чи расового егоїзму.

Всякі ознаки вказують на те, що людство йтиме далі утоптаною досі стежкою, підтинаючи поступово галузь, на якій воно сидить.

Забруднення довкілля та сировинне і енерґетичне марнотравство почалося в більшому розмірі щойно по Другій світовій війні. Але це не значить, що попередні ґенерації не робили помилок. Вони їх робили, але, на щастя, вони не мали у своєму розпорядженні тих засобів технології нищення, що їх має наше покоління.

Ефективність нашої руїнницької роботи основується на тому, що наша технологія, надмірний приріст населення, нищення екології землі та соціяльно-економічно-расові міжусобиці діють як то кажуть ,,в один гуж". Тому людство стоїть тепер перед нездійсненою проблемою — завернути світ та зробити його раєм. На думку д-ра Асімова, єдиною розв'язкою (звичайно чисто академічною) було б зменшення кількости населення нашої плянети до одного більйона. Невідомо проте, чи ця прогноза не стане дійсністю, вже третій світовій війні, в якій один із супротивників може розгнуздити нищівні сили, заховані внутрі атомного ядра.

УРЯД ЯПОНІЇ ОФІЦІЙНО оголосив про відновлення **фінансової допомоги Північному В'єтнамові. Після 14-річної перерви, спричиненої вторгненням в'єтнамських військ у Камбоджу в 1978 році, Ганой вперше дістане від Токіо товарний кредит на суму 45.5 біл. єн (до 365 міл. дол.). Кредит розраховано на 30 літ, він має пільгову умову — 1 відсоток річних.**

Михайло Лоза

МИКОЛА ЛИСЕНКО І РОДИНА ФРАНКІВ

II

У тому часі Микола Лисенко приготовляв до друку 4-ий том свого ,,Збірника українських пісень". Збірник друкувався у друкарні Редера в Ляпціґу. Хоч на книжці позначений рік видання 1886, то фактично вона вийшла пізніше. Про це можна дізнатися з листа Миколи Лисенка до о. Омеляна Огоновського, з датою 23-го березня 1887 року. Там сказано, що в тому часі 4-ий том Збірника находиться ,,під прасою".

З отриманих від Івана Франка пісень Микола Лисенко помістив у 4-му томі Збірника — п'ять: ,,Про Довбуша" (у двох варіянтах: коломийському і дрогобицькому), ,,Ой, там за горою та за крем'яною"..., ,,Пливе качур по Дунаю...", ,,Жалі мої, жалі, великі, немалі...", ,,Бескиде зелений, в три ряди саджений..."

Кажемо: з отриманих від Івана Франка пісень..., бо сумніваємося в тому, що Франко прислав Лисенкові тільки п'ять пісень. Він напевно прислав їх більше. Можна це заключити із зацитованого уже листа Лисенка до Франка. Там чейже сказано, що Лисенко одібрав листа з цінним пакетом. Лише п'ять пісень Лисенко хіба не окреслював би словом ,,пакет". Помічною для розв'язки цього питання може стати розвідка Філярета Колесси ,,Улюблені пісні Івана Франка". Місце і рік видання — Львів, 1946. У цій розвідці автор звернув увагу на рукопис одного збірничка народних пісень — споряджений рукою Івана Франка. Цей рукопис зберігається тепер в архіві Української Академії Наук в Києві. У ньому зібрано 22 пісні. Згідно з описом Філярета Колесси ці пісні списані на вісьмох сторінках малого формату, дрібним і густим письмом. Рукопис має назву ,,Пісні народні з Галичини". Переглянувши цей рукопис, Філярет Колесса висунув таке припущення: ,,Є підстави думати, що цією рукописною збіркою Ів. Франка користувався вже Лисенко (тексти його ,,Збірника українських пісень", т. 4-ий з 1886 р. дослівно сходяться з Франковими текстами)". (Названа вище розвідка, стор. 7). З висновками Філярета Колесси слід погодитися та ще й піти далі: рукописний збірничок пісень, що його розглядав Ф. Колесса, це саме і був той цінний пакет — одержаний Лисенком від Франка.

У 1886 році Франко вдруге відвідав Київ. В часі другого перебування одружився з Ольгою Хоружинською. З того часу появляються листи Миколи Лисенка (правда, їх не багато) — адресовані до Франкової дружини Ольги. Характерний один лист — з датою 3 (15-го) червня 1887 року. (Примітка: поставлені перед місяцем числа — це числа за старим і новим календарним стилем. Тоді різниця між ними виносила тільки 12 днів). В цьому листі Лисенко робить Франковій дружині закид, що вона вживає російську мову: ,,Спасибі Вам сердешне, шановна Ольго Хведоровно, за Ваш ласкавий лист до мене. А все-таки не годиться Франковій жінці по-московському до мене й до кожного народовця писати. Це єсть вплив 'тлетворной российской циливизаций', котра featureнароджує (денаціоналізує) усе, що є неросійське. Скажете: 'не знаю мови'! Не маєте права не знати, живучи в Галичині". Пояснення до тексту: вжитий у російській фразі прикметник ,,тлетворный" означає: шкідливий, загниваючий.

Згаданий лист не був першим. Перший має дату 30-го березня 1887 року. Інтересний і він, але з іншого огляду, а з якого, — побачимо: ,,Якби ви знали — пише Лисенко, — що робе цензура з українською продукцією, то аж гидко згадувати...

А що стрижуть на літературних утворах, надто на драматичних, то й не розказати. Що є де талановитішою в утворах, все те забороняється, що є найслабішого — геть у світа пускають. (Вислів ,,у світа" треба розуміти як множину: ,,У світи" — прим. М. Л.) На українському спізнаню літературному, духовному, художньо-артистичному цензурні чиновники відкрили спеціяльне поле — спасения отечества' для чинів, субсидій, орденів і безапеляціонно чинять, які зможуть, кривди, утиски..."

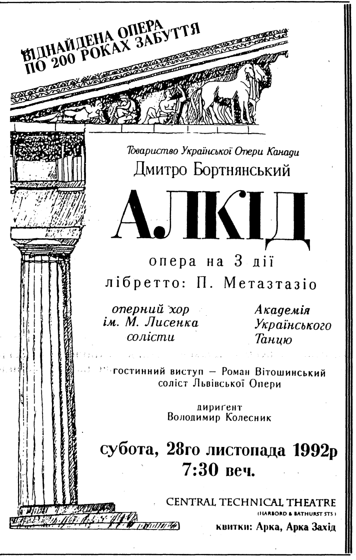
У книзі ,,Листи" Миколи Лисенка, яку упорядкував син Остап Лисенко, поміщено вісім листів до Івана Франка і п'ять до Ольги Франко. Один лист звернений до обоїх. Поставлені на цих листах дати свідчать про великі перерви в кореспонденції (навіть кілька років). Це треба пояснити тим, що в листуванні були порушувані переважно справи загальногромадського характеру. В кількох листах порушувалася справа друкування у Львові творів Шекспіра і Шіллера у перекладі на українську мову Пантелеймона Куліша. В листі до Івана Франка (з датою 14-го жовтня 1904 р.) Лисенко порушив інші справи, а саме: ,,Кияне наважилися святкувати 35-літній ювілей шановного нашого письменника Нечуя-Левицького. Звичайна річ, що братів-галичан вельми бажано і приятно було б бачити між усіма українцями, шануючими свого поважаного літератора. Але для сього треба вибрати догідний час, коли Вам, закордонцям, вільніше було б приїхати, хто б там захтів або зібравсь у дорогу до Києва.

Так ото я і запитую, шановний земляче, через Вас, коли саме було б корисніше і догідніше визначити святкування відповідно датам. Видається, що в місяці грудні було б найдогідніше, але знов не дуже пізно, щоб і молодь не роз'їхалася по домівках на Різдвяні свята.

Прошу Вас кинути межи люди цю мою гадку про святкування ювілею, а Вас прошу ласкаво мені одповісти на запитання".

Закінчення буде.

ІЗРАЇЛЬСЬКА ГАЗЕТА „Едіот Агранот" повідомила, що президент Сирії Гафез Асад передав для йорданського короля Гуссейна інформацію про державну змову в Йорданії, підготовлену фундаменталістським підпіллям.

Дрогобич...

(Закінчення зі стор. 1)

денного вжитку — пральні, перукарні, кравецькі і шевські варстати. А крім того будуємо тепер фабрику для переробки сміття, маємо фабрику кранів, яка ще в тій хвилині не є приватизована, але буде вже вкоротці.

— Чи ці фабрики вдалося вам поставити власними силами?

— Ні — це так сказати б спільними силами. Ми маємо тепер багато контактів з Німеччиною, конкретно із містом Штуттґарт та з найбільшим автовим підприємством Мерцедес. Це вони тепер присилають нам вантажні машини, на які ми в Дрогобичі вставляємо підйоми для підношення тягарів. А переробка сміття — це була вже давно моя мрія тому, що всі говорять про забруднення довкілля, а ніхто до того не прикладається, щоб перевести якусь акцію в життя. Знаєте, Україну треба вичистити від сміття, побутового і комуністичного.

— Чи ви в такому напрямі і працюєте?

— О, так, я нікому на уступки не йду. Я й перший мер міста не комуніст і ми були перші в різних починах. Чи знаєте, що ми в Дрогобичі вивісили синьожовтий прапор 2-го квітня 1990 року, а у Львові щойно день пізніше. В 1991 році ми святкували величаво 900-ліття міста і це святкування підготовляло дослівно ціле населення. Того ж року ми перепоховали також 468 тлінних останків зі совєтської в'язниці на т.зв. Поле скорботи, поставили пам'ятник Т. Шевченкові, а тепер підготовляємо пам'ятник Юрію Дрогобичу. Будуємо також греко-католицьку цекрву Воскресіння Господнього в районі вулиць 22-го січня і Пилипа Орлика, бо старі церкви це вже історичні пам'ятки, де відбуваються відправи лише на Різдво і на Великдень.

— Як бачимо, у вас розмах і великі пляни.

— Це мій обов'язок як мера. Я мушу мати відношення до всього, що в місті діється і розбудовувати усі пляни. Люди кажуть, що тепер Дрогобич стоїть найкраще і я хочу, щоб це було так справі. При тому я ще й депутат Обласної Ради і заступник голови в комісії для справ правопорядку і військових. Тому у нас і проблема злочинства є контрольована краще, як в інших містах.

Наш гість розкладає перед нами також пресу Дрогобича — „Галицьку Зорю", що появляється чотири рази в тиждень і є міською, і „Бойки", що її почали тепер видавати за ініціятивою Науково-Культурологічного Товариства „Бойківщина". З культурного відтинка М. Глубіш з гордістю розповідає, що цього року в Дрогобичі відновили українську гімназію, учительський інститут і 1-ий Інститут Менаджменту під проводом Мирона Баб'яка. При тому наш гість підкреслює, що М.Баб'як є сином політичного в'язня, так як і він.

— Мусите знати, що мій батько попав в полон під Бродами, і був на Сибірі, де я й народився.

— То ви справді маєте усі підстави до того, щоб вести місто попереду інших коли йдеться про патріотичні прояви. Саме маємо в нашій редакції вістку, що дрогобичани плянують тепер зайнятися спорудженням меморіяльного комплексу для полковника Андрія Мельника в його родинному селі Волі Якубові. Чи це відповідає правді?

— Так, для того проєкту покликали ми окремий організаційний комітет, в якому є ряд передових осіб з дрогобичан та з діяспори.

— Як бачимо, ви маєте близький контакт із своїми земляками в діяспорі.

— Вони можуть нам допомогти своїм професійним досвідом чи економічними контактами, але духово ми повинні їх підтримувати, бо вони живуть на чужині, а ми на своїй землі.

Молодий посадник Дрогобича, у вишиваній сорочці, ще більше підносить голову при тому ствердженні і каже його з таким переконанням, як усі інші інформації про „своє" місто.

Чи у вашому...

(Закінчення зі стор. 2)

Рада при СКВУ радо Вам допоможе вказівками, зв'язками із видавництвами, книгарнями... Безперечно, що все це коштує, але власне без цього, без відбудови читальні в кожному нашому селі, без створення свідомої своєї ваги та гідности — нашої нової селянської верстви — не може повстати та вдержатися нововідроджена держава. А „добрі сусіди" власне лиш і чекають, що ми самі не зможемо цього подолати!

Є чого ж тішитися ворогові, сьогодні добре укритому, хоч би з такого інтерв'ю в Україні, яке ми недавно бачили в торонтській телевізії: люди трохи не плакали за старим ладом. Бо: ціни зросли, черги разом із ними, товарів мало, а головно „колбаси"... І ніхто ні словом не заікнувся про нову свободу релігії, думки, мови, про те, що розвіялося мариво „чорних воронів", ҐУЛАҐ-ів... Щоб лиш „колбаса" була... Отаке зробив ворог із нашого народу, то хіба ж нам не протидіяти? Якщо не на добро всьому народові, то хоч рідному селові, де ми ставили свої перші кроки по запорошених стежках...

Бо є там й інші люди, які благають: „Без харчів і „лахів" якось уже обійдемося... Дайте нам книжку, часопис, дайте слово правди, що у вас свобідно плекалося, а від нас його так жорстоко ховали!". І добре просять. І нам треба це прохання почути.

І тому питаємо: — Чи є у вашому рідному селі читальня „Просвіти?"

А якщо б не було, то що ви зробили, щоб була?!...

Адреса Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради при СКВУ: Ukrainian World Educational Council (SKWOR) c/o WCFU, 2118 a Bloor Stret West, Toronto, Ont. Canada M6S 1M8.

Вісті з редакції Енциклопедії

Закінчуючи праці над четвертим томом „Енциклопедії Української Діяспори" (Австрія, Азія, Африка), редакція звертається до осіб, які мають матеріяли й особисте знання про „екзотичні" країни перебування навіть невеликих груп українців, подати нам якнайскорше ці інформації. Це стосується якихось зв'язків між Україною і даною країною, як також присутности в ній українців (коли, хто, де і що відбувалося).

Йдеться про такі країни: Абісинія (Етіопія), Альжир, арабські країни, Афганістан, В'єтнам Єгипет, Ізраїль, Індія, Іран, Конґо, Корея, Мадаґаскар, Марокко, Нова Ґвінея, Південна Африка, Срі-Лянка (Цейлон), Танґаніка, Тайпеї (Формоза), Туреччина, Філіппіни, Японія. Це будуть невеликі гасла від 10 рядків до 2—3 стор. машинопису.

Рівнож шукається автора статті й матеріялів до неї про українців у Французькому чужинецькому леґіоні.

Інформації проситься надсилати швидко на адресу: Encjclopedia of Ukrainian Diaspora, 2247 West Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622-4828.

Василь Маркусь

Відбудеться...

(Закінчення зі стор. 1)

Мирослав Лисобей. Після формальної частини вечора приявні учасники матимуть нагоду зустрітися при буфеті приготованим Іванкою Луцишин.

Зголошення на цей вечір нечленів ТУІА приймає інж. М. Борецький до 17-го листопада цього року на число телефону (215) 233-4528.

АНСАМБЛЬ „МЕДІКУС" В РОЧЕСТЕРІ

Рочестер, Н.Й. (Р. Трач). — Заслужений працівник культури Левко Цимбала та його квартет „Медікус" завітають до Рочестеру в четвер, 19-го листопада. Ансамбль був заснований при Львівському Медичному Інституті і його члени є працівниками інституту. Ансамбль є добре відомий в Україні і також поза її межами: медики виступали вже в Польщі, Норвегії, Еспанії та в Норт Каролайна, ЗСА. Це вже їхнє друге турне по українських громадах Америки. З новою програмою, група виконує твори сучасних українських композиторів.

„Медікус" буде виступати в Українському Домі, 1970 Емпайр бульвар, Вебстер, в четвер, 19-го листопада, в год. 7-ій вечора.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ҐРОСМАЙСТЕР Роберт Фішер виграв шаховий поєдинок з Борісом Спаським. Загальний рахунок змагання — 10:5. Згідно з умовами гри, суперники поділять 5-мільйонову нагороду в такий спосіб: Фішер дістане 3 міл. 350 тис. дол., Спаський — 1 міл. 65 тис. дол.

У Чикаґо відбудеться оригінальна виставка творів мистецтва

З приходом осени в Чикаґо знову почався сезон мистецьких виставок. Тут мова буде про найближчу з черги збірну виставку, участь у якій бере четверо мистців, з яких двоє — тутешні, а двоє — новоприбулі з України. Таке поєднання — це явище нове, небувале, й тому ми хочемо дати нагоду цим мистцям розказати дещо про себе й про заплановану виставку. Цими мистцями є Олександра Дяченко-Кочман і Ярослава Кучма, обі давні мешканки Чикаґо, та Юрій Віктюк і Олександер Ткаченко, обидва новоприбулі з України. Ми поставили їм по три питання, на основі яких вони подали інформації про себе й свою творчість.

На запитання, що спонукало зорганізування саме такої виставки, Ю. Віктюк відповів: „Задум зорганізування цієї виставки належить Олександрові Ткаченкові. Я запропонував приєднатися до нас Лесі Кочман і Ярославі Кучмі. Ми всі майже в один час почали свій творчий шлях у 70-их роках, хоча навчалися у різних країнах і в різних мистецьких школах. Кожен з нас має своє яскраво виражене творче обличчя, а що нас об'єднує — визначать глядачі на основі наших творів. У цій виставці спільно виступаємо вперше".

Л. Кочман відповіла, що прийняла запрошення Ю. Віктюка, бо задум такої виставки її зацікавив. Я. Кучма відповіла загальниково, але дуже влучно. Сказала, що мистці відчувають потребу показувати свої твори, бо реакція публіки дає їм поштовх до дальшої праці. Ту саму думку висловив О. Ткаченко. Крім того, він сказав, що ця виставка є нагодою для нього ближче ознайомитися з культурним життям Америки, чи пак американських українців. Йому приємно виставлятися поряд з такими цікавими мистцями.

Прошу розповісти про себе, як мистця й коротко схарактеризувати ту ділянку мистецтва, в якій вони працюють.

З інформацій, що їх подала про себе Л. Кочман — ця відома мисткиня, дозволю собі вибрати кілька уривків зі статті Ліди Литвин, надрукованої торік у „Свободі": „Л. Кочман студіювала в Ню Йорку й Чикаґо і має ступінь маґістра з Іллинойського університету. Тепер викладає мистецтво в Розарі коледжі. Була відзначена численними нагородами, які віддзеркалюють її ориґінальність і професійність у широкому американському мистецькому світі. Мисткиня працює у ділянці мистецької кераміки. Вона вживає давній традиційний гліняний матеріял для творчого вислову сучасного періоду. Багато її творів своєю формою й орнаментикою нагадують її українське коріння, та водночас вони індивідуальні, ориґінальні й сучасні".

(Зліва): Я. Кучма, Ю. Віктюк і Л. Кочман.

Ярослава Кучма студіювала мистецтво в Іллинойському університеті. На своєму творчому шляху вона проявляла себе у різних видах мистецтва, а саме: у графіці, кераміці, мистецькій фотографії, а в останньому часі присвячує себе творенню мистецьких тканин. Дає перевагу цьому видові мистецтва, тому що матеріял, з яким працює — м'яка барвиста вовна чи інша м'яка пряжа, відкриває широкі творчі можливості.

Ю. Віктюк розказав про себе ось так: „Я здобув мистецьку освіту у Львові, там проходило моє формування як мистця, там мене прийняли до Спілки мистців України. Мене захоплює народна орнаментика, особливо писанка, своєю композиційною будовою, кольоритністю й символікою. Структура й символіка кольору, його дія, розкриття задуму й втілення його в кольористиці твору — ось проблеми, над якими я постійно працюю. Задум твору, а також форма осягнення цього задуму, виллонюються у мене з уяви на основі спостереженого й пережитого".

О. Ткаченко розповів: „Мій творчий шлях у мистецтві був досить нелегкий. Майже все, що я створив після закінчення мистецьких студій, не вийшло за межі моєї робітні. На це були відомі причини тоталітарного режиму, що панував в Україні. Аж за часів т. зв. „відлиги" для мене відчинилися двері виставочних заль. Мої персональні виставки відбулися у Києві та Варшаві. Я був прийнятий до Спілки Мистців України та до Спілки графіків у місті Ґлезґо в Шотляндії. Згодом я мав виставки в Канаді й в ЗСА. Працюю виключно в галузі графіки; вона мені подобається, бо дає можливість експериментувати з різними матеріялами.

„Розкажіть, будь ласка, про Ваші твори, які будуть експонуватися на цій виставці".

Л. Кочман: „Мої праці, що будуть на виставці, — це серія скульптур „Уявні краєвиди". Це є розповідні зображення з глини, базовані на моїх особистих відчуттях несприятливих обставин у житті, але у противагу передані легшою сторінкою буття — спонтанними, наче символічно-примітивними формами сучасного стилю й візерунку".

Я. Кучма: „Мої праці, що будуть виставлені, — це переважно рослинні зображення в яскравих гармонійних барвах. Вони до деякої міри споріднені з моїми кольоровими фотографічними працями, але тканина дає можливість яскравішого, живішого ефекту".

Ю. Віктюк: „Роботи, що їх я буду показувати на цій виставці, можна умовно об'єднати в три цикли. Перший — краєвиди, побудовані на великих узагальненнях форми й співвідношеннях льокальних кольорів, в деяких випадках драматичних і напружених, а в інших — ліричних і спокійних. Другий цикл можна об'єднати під назвою „Жінки і квіти", а третій — натюрморти. Всі ці роботи виконані в ЗСА".

О. Ткаченко: „Твори, що будуть представлені на виставці, переважно виконані в Америці. Є праці, які я привіз з України; вони відрізняються настроєм і кольоритом від теперішних, але коментувати мені не хотілося б, думаю, що буде добре, коли глядач зробить це сам.

Отож, виставка ця координуватиме представників різних мистецьких середовищ, а також зразки різнородних видів мистецтва, й тому заповідається ориґінальною й цікавою.

Оксана Роздольська

В НЕДІЛЮ, 8-ГО ЛИСТОПАДА, 300,000 німців вийшли на вулиці Берліну, протестуючи проти правих екстремістів, які протягом останніх тижнів вчинили до двох тисяч нападів на чужинців — головним чином румунських циган, в'єтнамців, камбоджійців і арабів. То була найбільша демонстрація від того часу, як два роки тому возз'єдналися обидві частини Німеччини. Участь у ній брали канцлер Гельмут Коль і президент Ріхард фон Вайцзеккер. Однак під час мітинґу ліві радикали, яких було до 400 осіб, не дали говорити канцлерові Г. Колю, кидаючи в нього камінням і яйцями.

ОДИН З НАЙСТАРШИХ мешканців Індії і всієї плянети, Чіппан, помер в індійському стейті Керала. Йому йшов 126 рік. Він стояв на чолі великої родини. В останню дорогу керальського довгожителя проводжали понад сто його дітей, внуків, правнуків і праправнуків.

КРАЙОВІ ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ НА СОЮЗІВЦІ

Під час роздачі нагород плавакам. Друга зліва — головний предсідник УНС Уляна Дячук, перша справа — ланкова УСЦАК Марійка Бокало, другий справа — голова УСЦАК Мирон Стебельський.

Союзівка. — 5-го вересня новоперебудований блискучий басейн і нові скочні зустріли 65 зареєстрованих плаваків на Союзівці, де відбулися 36-ті плавацькі змагання за першенства УСЦАК. Змагання складалися з 44 індивідуальних та 8 гінцевих конкуренцій.

У проводі змагань були: Марійка Бокало (ланкова плавання УСЦАК), Христя Процюк, Роман Гірняк, Зенко і Оленка Гальковичі, Юрій і Люба Гуменюки, Олег Напора, Тарас Калита і Тетяна Данилів.

Клюбове першенство здобув УСО „Тризуб”. Остаточний вислід, базований на здобутих точках, такий:

УСО „Тризуб”	203
СУМ	136
УСВТ „Чорноморська Січ”	71
Пласт	29

Цього року кількість учасників дуже збільшилася і рівень плавання був високий, бо було устійнено 10 індивідуальних і 1 гінцевий рекорди.

• Андрій Міджак (з „Тризуба”) здобув два нові рекорди (15.29) в 25 м довільним і (33.55) в 50 м довільним для хлопців 10 років і нижче.

• Богдан Токарчик (з „Тризуба”) здобув три нові рекорди: (19.30) в 25 м грудним; (16.04) в 25 м метеликом; (17.78) в 25 м горілиць для хлопців 10 років і нижче.

• Антін Токарчик (з „Тризуба”) здобув три нові рекорди — (29.97) в 50 м довільним; (16.40) в 25 м горілиць; (14.81) в 25 м метеликом для хлопців 11-12 років.

• Юліяна Кулик, СУМ-Канада, здобула новий рекорд (17.11) в 25 м метеликом для дівчат 10 років і нижче.

• Іванка Кулик, СУМ-Канада, здобула новий рекорд (18.42) в 25 м горілиць для дівчат 11-12 років.

• Андрій і Павло Міджаки та Антін і Богдан Токарчики з „Тризуба” здобули рекорд (1:02.81) в 100 м довільний гінець для хлопців 11-12 років.

Після змагань відбулася роздача нагород, спонзорованих Українським Народним Союзом. Ланкова УСЦАК Марійка Бокало подякувала УНСоюзові і Союзівці за користування басейном та І. Флисові за підтримку і реалізацію пляну, щоб довести устаткування на плавацькі змагання до задовільного стандарту. Вона також подякувала всім помічникам, що вложили труд і зусилля до щасливого проведення змагань.

Предсідник УНС Уляна Дячук і Голова УСЦАК Мирон Стебельський привітали плаваків і висловили ґратуляції за їхні добрі успіхи і подякували проводові змагань за їхню добру і жертвенну працю.

Загальний вислід індивідуальних і гінцевих конкуренцій подаємо нижче:

Хлопці:

10 років і нижче: 25 м довільний: 1. А. Міджак („Тризуб”) 15.29; 2. М. Макар (Пласт); 3. Т. Макар (Пласт); 4. Т. Кулик (СУМ); 5. А. Ґалонзка (СУМ); 6. П. Рачинський (СУМ); 7. Т. Сененко („Тризуб”); 8. В. Вирста (СУМ); С. Рось (СУМ). 50 м довільний: 1. А. Міджак („Тризуб”) 33.55; 2. А. Кордуба („Тризуб”); 3. П. Міджак („Тризуб”); 4. Т. Макар (Пласт). 25 м горілиць: 1. Б. Токарчик („Тризуб”) 17.78; 2. А. Кордуба („Тризуб”); 3. Т. Кулик (СУМ); 4. М. Целюх (Пласт); 5. Т. Сененко („Тризуб”); 6. М. Роквел (СУМ); 7. П. Рачинський (СУМ); 8. В. Вирста (СУМ). 25 м грудний: 1. Б. Токарчик („Тризуб”) 19.30; 2. М. Целюх (Пласт); 3. М. Роквел (СУМ); 4. Т. Макар (Пласт); 5. Т. Сененко („Тризуб”); 6. М. Макар (Пласт); 7. С. Рось (СУМ); 8. П. Рачинський (СУМ); 9. В. Вирста (СУМ).

25 м метелик: 1. Б. Токарчик („Тризуб”) 16.04; 2. А. Міджак („Тризуб”); 3. А. Кордуба („Тризуб”); 4. М. Макар (Пласт); 5. Т. Кулик (СУМ); 6. А. Ґалонзка (СУМ); 7. М. Целюх (Пласт). 100 м довільний гінець: 1. (Пласт/СУМ)): Т. Макар, М. Макар, М. Целюх, Т. Кулик; 1:19.0; 2. (СУМ) П. Рачинський, М. Роквел, С. Рось, В. Вирста.

11 і 12 років. 25 м довільний: 1. П. Міджак („Тризуб”) 16.28; 2. М. Ґалонзка (СУМ); 3. Д. Длябога (СУМ). 50 м довільний: 1. А. Токарчик („Тризуб”) 29.97; 2.М. Ґалонзка (СУМ) 3. Ю. Гірак („Січ”). 25 м горілиць: 1. А. Токарчик („Тризуб”) 16.40; 2. Д. Длябога (СУМ); 3. Д. Гуменюк („Січ”); 4. Ю. Гірак („Січ”). 25 м грудний: 1. П. Міджак („Тризуб”) 22.36; 2. М. Ґалонзка (СУМ); 3. Д. Гуменюк („Січ”); 4. Д. Длябога (СУМ).

25 м метелик: 1. А. Токарчик („Тризуб”) 14.81; 2. Д. Гуменюк („Січ”); 3. Ю. Гірак („Січ”). 100 м довільний гінець: 1. („Тризуб”) А. Міджак, Р. Міджак, Б. Токарчик, А. Токарчик 1:02.81; 2. („Січ”/СУМ) Д. Гуменюк, Ю. Гірак, М. Ґалонзка, Д. Длябога.

13 і 14 років. 50 м довільний: 1. М. Калита („Тризуб”) 30.01; 2. П. Головка (СУМ); 3. Р. Карол (СУМ). 100 м довільний: 1. М. Калита („Тризуб”) 1:10.19 2. П. Головка (СУМ); 50 м горілиць: 1. Р. Данилів („Тризуб”) 44.34; 2. Р. Карол (СУМ); 50 м грудний: 1. Р. Данилів („Тризуб”) 43.79; 2. П. Головка (СУМ); 3. Р. Карол (СУМ). 50 м метелик: 1. М. Калита („Тризуб”) 37.17. 100 м змінний: 1. Р. Данилів („Тризуб”) 1:30.75.

15 років і вище. 50 м довільний: 1. А. Сененко („Тризуб”) 27.88; 2. П. Борецький („Січ”); 3. М. Рачинський (СУМ). 100 м довільний: 1. А. Сененко („Тризуб”) 1:07.45; 2. П. Борецький („Січ”). 50 м горілиць: 1. І. Акіншин („Січ”) 47.0; 2. П. Галькович (СУМ); 3. М. Рачинський (СУМ). 50 м грудний: 1. А. Сененко („Тризуб”) 36.66; 2. П. Галькович (СУМ). 50. м метелик: 1. П. Галькович (СУМ) 45.99; 100 м змінний: 1. І. Акіншин („Січ”) 1:38.48; 2. Г. Шевченко („Січ”). 200 м змінний гінець: 1. („Тризуб”) Р. Данилів, Ю. Чатирка, М. Калита, А. Сененко, 2:44.12; 2. (СУМ) Р. Карол, М. Рачинський, П. Головка, П. Галькович.

Дівчата

10 років і вище. 25 м довільний: 1. Ю. Кулик (СУМ) 16.38; 2. С. Токарчик („Тризуб”); 3. А. Мілянич (Пласт); 4. С. Федорійчук (СУМ); 5. І. Євич (СУМ); 6. Т. Винарчук (СУМ); 7. Н. Целюх (Пласт). 50 м довільний: 1. В. Раковська („Січ”) 58.6; 2. Т. Винарчук (СУМ). 25 м горілиць: 1. Ю. Кулик (СУМ) 20.65; 2. І. Євич (СУМ); 3. А. Мілянич (Пласт); 4. В. Раковська („Січ”); 5. С. Федорійчук (СУМ); 6. Н. Целюх (Пласт). 25 м грудний: 1. С. Токарчик („Тризуб”) 22.98; 2. В. Раковська (Січ”); 3. С. Федорійчук (СУМ); 4. А. Мілянич (Пласт); 5. Н. Целюх (Пласт). 25 метелик: 1. Ю. Кулик (СУМ) 17.11; 2. С. Токарчик („Тризуб”); 3. Т. Винарчук (СУМ). 100 м довільний гінець: 1. (СУМ) Ю. Кулик, І. Євич, Т. Винарчук, С. Федорійчук — 1:32.82; 2. („Січ”/Пласт) — М. Фарел, В. Раковська, А. Мілянич, Н. Целюх.

11 і 12 років. 25 м довільний: 1. І. Кулик (СУМ) 14.88; 2. О. Дашавець (СУМ); 3. Н. Сененко („Тризуб”); 4. Т. Рачинська (СУМ). 50 довільний: 1. А. Кордуба („Тризбув”) 41.14; 2. Н. Сененко („Тризуб”); 3. М. Фарел („Січ”). 25 м горілиць: 1. І. Кулик (СУМ) 18.42; 2. О. Дашавець (СУМ); 3. О. Рось (СУМ). 25 м грудний: 1. Н. Сененко („Тризуб”) 22.18; 2. А. Кордуба („Тризуб”); 3. О. Дашавець (СУМ); 4. Т. Рачинська (СУМ); 5. О. Рось (СУМ). 25 м метелик: 1. І. Кулик (СУМ) 16.65; 2. А. Кордуба („Тризуб”); 3. М. Фарел („Січ”). 100 м довільний гінець: 1. (СУМ/„Тризуб”) Т. Рачинська, О. Рось, С. Токарчик, А. Кордуба 1:30.42.

13 і 14 років. 50 м довільний: 1. Т. Кунцьо (Пласт) 37.01; 2. К. Рачинська (СУМ); 3. Т. Грицковян (СУМ); 4. Д. Фелісісімо (СУМ). 100 довільний: 1. Т. Шобар („Січ”) 2:02.0; 2. Х. Зенаріо („Січ”); 3. Г. Гірак („Січ”). 50 м горілиць: 1. Т. Шобар („Січ”) 53.34; 2. Т. Грицковян (СУМ); 3. Х. Зенаріо („Січ”). 50 грудний: 1. І. Кунцьо (Пласт) 46.47; 2. К. Рачинська (СУМ); 3. А. Фелісісімо (СУМ); 4. Т. Шобар („Січ”). 50 м метелик: 1. Т. Кунцьо (Пласт) 48.94. 100 м змінний: 1. Х. Зенаріо („Січ”) 2:07.55; 2. М. Фарел („Січ”); 3. Г. Гірак („Січ”). 200 м змінний гінець: 1. (СУМ/„Пласт”) Д. Фелісісімо, Т. Грицковян, К. Рачинська, Т. Кунцьо; 2. (Січ/СУМ) Х. Зенаріо, Г. Гірак, Т. Шобар, І. Кулик.

15 років і вище. 50 довільний: 1. А. Калута („Тризуб”) 34.62; 2. Л. Галавай („Тризуб”); 3. Х. Чатирка („Тризуб”); 4. А. Рось (СУМ); 5. Х. Федорійчук (СУМ). 100 м довільний: 1. І. Зибликевич („Тризуб”) 1:11.04; 2. Х. Чатирка („Тризуб”). 50 м горілиць: 1. Л. Галавай („Тризуб”) 43,58; 2. А. Рось (СУМ); 3. Х. Чатирка („Тризуб”). 50 м грудний: 1. А. Калита („Тризуб”) 43.65; 2. А. Рось (СУМ). 50 м метелик: 1. Г. Зибликевич („Тризуб’) 33.96; 2. Г. Гірак („Січ”). 100 м змінний: 1. Г. Зибликевич („Тризуб”) 1:20.31. 200 м змінний гінець: („Тризуб”) Л. Галавай, А. Калита, Г. Зибликевич, Х. Чатирка — 2:41.39.

В АЛЬЖИРІ ЦИМИ днями арештовано ще одну антиурядову групу фундаменталістів з забороненого Ісламського фронту спасіння. В групу входило 28 осіб, які спеціялізувалися на друкуванні підривної літератури й призбиранні зброї. Вони також виготовляли фальшиві пашпорти і перепуски.

ДИСИДЕНТСЬКИЙ РУХ „Хартія-77”, створений у Чехо-Словаччині 12 років тому для боротьби з комуністичним режимом, самозліквідувався. Засновники „Хартії”, в тому числі недавній президент і колишній дисидент Вацлав Гавел, прийшли до висновку, що „Хартія” виконала своє завдання і з перемогою в країні демократії відпала потреба в дисидентському русі.

ВІДОМО, ЩО ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ антиіракської коаліції Ірак був зобов'язаний зліквідувати свою зброю масового знищення, в тому числі й ракети „Скад”. Однак, як стверджують західні розвідки, Саддам Гуссейн до цього часу вміло переховує „Скади” від інспекторів ООН. Ці ракети весь час перевозяться на великих автах з місця на місце. Припускають, що Саддам Гуссейн ще володіє двома сотнями ракет.

Доброчинний бенкет шкіл Непорочного Зачаття у Дітройті

Це один з тих нечисленних бенкетів, на який ви ідете охоче і з почуттям радості повертаєтеся домів. Це бенкет, якого ціллю є підтримати існування клітину нашого суспільного життя, котра старається передати нашим українським дітям суть того, що становить наше духовне всенародне „я”. Це наше „я”, яке не сміє потонути в чужому морі. Це елементарне почування наказало нам вже із самого початку життя в Америці будувати церкви і школи. І завдяки цьому ми сьогодні існуємо як свідома, окрема громада.

Цьогорічний бенкет стане незабутнім через присутність на ньому високого достойника нашої Церкви з України — Єпископа Павла Василика. Вісім літ таборів Сибіру не зломило його духа ще більше — дадало йому сили, бо в 1988 році, разом із 23 католицькими священиками, вийшов із підпілля, щоб заявити світові, що мимо тяжких переслідувань наша Церква існує. Це переконливо показано безуспішність переслідувань з боку безбожницької системи і рівночасно непоборну силу нашої Церкви.

Слова Єпископа П. Василика були словами вирозуміння для нас. Він сказав, що залишаючи батьківщину в хвилинах великої грози, ми покорилися Божій волі, яка веліла нам піти в світ і сказати йому правду та усвідомити його про трагічну дійсність під ярмом безбожницького ворога. Для нашого народу, залишеного під пануванням цього ворога, наша присутність у вільному світі давала надію, що світ вкінці зрозуміє нас і ми збережемо те, що ворог так завзято нищить. Свобода прийшла для нашого народу без пролиття крови. Але пам'ятаймо про те, що наша земля рясно полита невинною кров'ю, і що ця воля не прийшла намарне. Сьогодні ми єднаємо любов до Бога з любов'ю до батьківщини і стараємося передати цю любов нашим дітям.

Гарною українською мовою вітали наші діти Єпископа П. Василика. Вдумливим есеєм вияснював студент Ксенос, чому він цінить свою школу. Хор церкви св. Йосафата під диригуванням Володимира Щесюка в глибокому молитовному настрої хор проспівав „Богородице Діво” та „Отче наш” із сольом Христини Липецької. Дві „пісні без слів” Миколи Лисенка у виконанні Люби Щесюк виявили її правильне розуміння теплоти української душі. „Аве Марія” Ф. Шуберта в виконанні Володимира і Люби Щесюк із доброю мірою ніжності залишило глибоке враження.

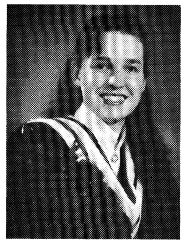
Від літ на чолі жертводавців на цілі наших шкіл стоять Володимир і Ліда Томини. Так було і цього року. На цьому бенкеті відзначено їх грамотою за їх постійну жертвенність, яка, за словами о. Вернарда, ЧСВВ, не раз рятувала школу в хвилинах великої потреби. Присутній федеральний сенатор Ріґель, який також фінансово підтримав нашу школу, похвально висловився про рівень її навчання, маючи досвід з двома її студентами, які працювали для нього.

Отець ігумен Максим Кобаснюк, ЧСВВ, на якого плечах лежить вся турбота за наші школи, в своєму слові поєднав релігійні та патріотичні думки. Дякував Богові, що „можемо бачити духовне, культурне, політичне і економічне відродження нашого народу”. Наші українські церкви і школи помагають нам заховувати нашу народну ідентичність і культурну спадщину. На жаль, не кожний підтримує й шанує своє. Для декого українська школа задалека, чи задорога. Вони радше ідуть до чужих шкіл — через це поповнюють народне й культурне самогубство.

Отець Кобасюк радісно вітав Владику П. Василика як героя нашої Церкви. Маємо надію, говорив далі, що сьогоднішній день стане початком чогось нового в нашій громаді.

Володимир Баран

Золоті медалі за найкращі оцінки в науці

А. Гарас

К. Гарас

При різних нагодах наше суспільство нарікає на молодь. Чуємо, що молодь нічим не цікавиться, не дбає і марнує багато часу. Однак не всі молоді люди підходять під ту оцінку. Є ще й такі, що здобувають відзначення і золоті медалі та стипендії за їх визначну працю у всіх ділянках шкільного життя та найвищі або високі оцінки в науці. До таких належать дві сестри — Катруся і Анна Гараси, які надзвичайно успішно закінчили науку в середній школі і поступили на вищі студії в університети.

Науку в середній школі І. Е. Кpx Кpослі у Фонтгіллі, Онт., закінчили в цьому році понад 220 студентів з різними успіхами, але найвищі оцінки з академічних предметів та всебічного шкільного життя одержала українка Катруся Гарас. За це признано її численні нагороди вирізнення та стипендії.

Шкільна рада округи Ніяґара Савт признала їй золоту медалю за найвищі оцінки в науці, за провідництво і активність у шкільному та суспільному житті. Це єдина нагорода на всю округу.

З великою гордістю прийняла Катруся медалю Генерального губернатора Канади за всебічну неперевершеність та найвищі оцінки в науці.

Дирекція школи І. Е. Крослі нагородила її також золотою медалею за неперевершеність.

Студентська Рада школи відзначила її за найвищі оцінки у вимаганих предметах і признала їй стипендію 300 дол. Крім цих Катруся одержала ще 300-долярові стипендії від Кредитових спілок ніяґарської округи та від Карен Моффат фундації.

Катруся Гарас — пластунка, гетьманська вірлиця, любить природу і спорт, і тому для вищих студій вибрала курс природничих наук в університеті Лейк Гед у Тандер Бей, Онт., який подарував їй вступну стипендію в сумі 6,000 дол.

Щоб осягнути найвищі оцінки і в той сам час уділятися у всіх проявах шкільного життя, треба мати дар Божий, великі здібності, а також завзяття та почуття обов'язку більшого від інших, яких було 220, а між ними рідна сестра Катрусі Аня, яка тільки декілька оцінок нижче від Катрусі здобула також золоту медалю за академічні осяги, бронзову медалю за неперевершеність та стипендію Бі. Джей Альсар в сумі 400 дол., а від Брок університету, де вона студіює Едукацію дітей 500 дол. на вступну стипендію.

Не тільки наука та участь у житті школи займали час Катрусі і Ані під час шкільного року. Вони пластунки — гетьманські вірлиці брали активну участь у житті Пластової Станиці в Сейнт Кетеринс і були виховницями новацьких роїв, а також допомагали в навчанні дітей в „Рідній Школі” ім. І. Котляревського та у підготові шкільних імпрез. Разом з родиною беруть участь у церковних та громадських святах.

Дар до провідництва одідичили Катруся і Анна Гараси від своїх батьків Ірини і Ореста Гарасів, які є визначними діячами у пластовому і громадському життю.

О. Т.

„Як ви умирали — вам дзвони не грали...”

Могила перепохоронення С. і В. Куриловичів в Івано-Франківському.

Півстоліття минуло від часу, коли мої батьки померли на засланні у корінній Польщі під час війни. Не могло тоді бути й мови про перевезення їх у рідну землю, як вони собі того бажали.

Коли полегшилася дещо політична ситуація у Східній Европі, коли зменшилося напруження та прийшла „гласність”, я почала думати про свій обов'язок та обіцянку перевезти їх тлінні останки в Галичину, до Івано-Франківського, де все ще залишилася рідня. Взяло мені майже три роки довершити це діло.

Мій адвокат здвигнув плечима, коли я йому представила мою проблему.

„Совєтський Союз? В який спосіб можна з ними порозумітися? Хіба хабарем?”

Але врешті постарав мені через американський консулят у Польщі адресу уряду, який займається такими справами. Це „БОНҐО” — „Бюро опєкі над ґробамі обцокрайовцуф” у Варшаві. На його листи довго не було відповіді. Він мені порадив: „Ви знаєте їх мову, напишіть до них по-польськи”. І це помогло. Почалася моя кореспонденція з „БОНҐО”. Десь за рік, очевидно, за відповідну плату, обіцяли доставити труну з тлінними останками Стефанії та Володимира Куриловичів з Панчова коло Кєльцу до Івано-Франківського.

Що за радість була, коли Івано-Франківське вже не було „УССР”, а прямо „Україна”. І коли по дозвіл на перевіз через границю вже на треба було писати до Москви, тільки, як мені урядник „БОНҐО” телефонічно сказав: „Ще треба дозволу від українського консула — це тільки пару вулиць звідси. Підемо там завтра та напевно не буде жодних труднощів”. Я навіть не мусіла їхати до Польщі. Вони все чемно полагодили та доставили у серпні ц.р. гарну дубову — вистелену металом, запечатану домовину з прахом моїх батьків прямо до моєї рідні в Івано-Франківському.

Не маю слів висловити мою вдячність моїй родині Топольницьких за всі їх турботи, старання і випрошування. Місце на могилу на цвинтарі можна купити лише чотири дні перед похороном. Коли не застанеш урядовця, то треба прийти на другий день. А коли він не хоче робити рішення, то посилає до старшого. На пам'ятник треба чекати від одного до двох років. А тут уже я маю приїхати, і вже священик замовлений і хор.

Коли доставили домовину, моя родина примістила її у гарному ґаражі, та казали, що цілу ніч там світло світили, наче б то хтось щойно помер.

А коли я з донькою приїхала на похорон, то внесли домовину до світлиці на застелений килимом стіл, довкруги хрести, свічки, квіти, прапор, вінок з калиною, навіть свячена вода у кришталевій чаші зі шматком барвінку, зав'язаного у кропило, і навіть три хліби, які священик святив при Парастасі, і малі свічечки в руках присутніх. І навіть священик сказав гарну згадку про померлих, хто вони були та чому тепер робиться перепохоронення. Все було так, як має бути.

Хор дуже гарно відповідав священикові у малій, освіченій як на Різдво, прикрашеній хоругвами церковці на Гірці, а хористи супроводжали похорон аж на новий цвинтар Чокалівку, де ще й заспівали на кінець пару стрілецьких пісень. А рідня виборола місце не „там, під лісом”, а таки при головній алеї, де насипали могилу з дерев'яним хрестом і прикрили вінками. Я була дуже зворушена.

І врешті мої батьки спочили не лише у рідній землі, але й у вільній землі. Ніколи не мріяла я, що так буду могла сповнити їх останнє бажання.

Дарія Ірина Билова

Зацікавлення Галичиною зростає

В часі від 14-го до 18-го вересня у місті Ряшів, Польща, відбулася міжнародна наукова конференція „Галичина і її спадщина", головним організатором якої була Вища педагогічна школа у Ряшеві. В праці конференції взяло участь понад сто вчених, з яких майже половина виступила з доповідями. Були це, в основному, історики із польських університетів та наукових інститутів, але й вчені із ЗСА, Канади, Ізраїля, Італії, Угорщини, Німеччини та Чехо-Словаччини. Україна була преставлена лише двома доповідями: Богдан Добрянський із Дрогобича розглянув історію польських та українських фахових шкіл в Галичині до 1914 року, а Лешек Мазепа з того ж міста говорив про музичні товариства в Галичині.

З шістьох доповідей пленарного засідання (яке відбулося у Палаці Потоцьких у Лянцуті) найбільшу увагу привернула доповідь д-ра Ярослава Рудницького про українсько-польські взаємини в Галичині, головним чином в ділянці культури. Цю тему порушували у своїх доповідях теж інші доповідачі, однак здебільшого лише на рівні декляративности із польської точки зору. Бракувало глибшого дослідження польсько-української проблематики з погляду проблем сучасности. До такого вивчення закликали у своїх доповідях професори Больонського університету в Італії Рікардо Касіміро Леванський, проф. Деніс Вненчак із Бостонського університету в ЗСА, проф. Леонард Працер з Ізраїля; з польських вчених проф. Йозеф Буш та Генріка Крамаж із Кракова, Анджей Майснер та Владислава Шулякевич із Ряшева, Єва Вієґанд із Познаня, Роман Шуль з Варшави, Мєчіслав Адамек із Вроцлава та багато інших.

Майже всі доповіді були орієнтовані на Західню Галичину, яка знаходиться в рамках Польщі. Східня Галичина, яка знаходиться в державних кордонах України, залишилася поза увагою виступаючих. Характерним для конференції є такий факт: в секції „Відображення Галичини в художній літературі" прозвучали доповіді про Галичину в польській, жидівській, німецькій і навіть угорській літературах, однак не було ні одної доповіді про відображення Галичини в українській літературі. Подібна ситуація була і при насвітлюванні образотворчого мистецтва, театру, публіцистики. Виникало враження, що для польських дослідників все галицьке є польське, хоч на словах доповідачі підкреслювали, що Галичина є територією трьох основних національностей: поляків, українців і жидів.

Складовою частиною ряшівської конференції була і виставка літератури про Галичину, на якій було представлено майже 100 книжок. Між ними не було ні одної української.

Майже всі доповіді були орієнтовані на дослідження Галичини в рамках Австрії, тобто на період після 1772 року. Старшому періоду (галицько-угорським контактам у середньовіччі) присвятив свою доповідь лише доц. Фердинанд Уличний із Пряшева.

Відсутність вчених України на конференції „Галичина і її спадщина" була аж занадто помітна. Це підкреслювали майже всі завідуючі секціями, які звітували про роботу своїх секцій на заключному пленарному засіданні конференції (яким керував проф. Ярослав Рудницький). Пояснюючи питання відсутности на конференції вчених з України, голова організаційного комітету конференції проф. К. Сова (ректор ВПШ у Ряшеві) заявив: „Ми запросили на конференцію і вчених з України, однак вони не змогли приїхати, бо не отримали виїзних віз. Виявилося, що офіційне запрошення, дійсне для кожної іншої країни, для органів України було недостатнім документом для видання дозволу на виїзд".

Це так. На запрошенні не було круглої печатки і власноручного підпису ректора. Однак була ще одна причина, про яку на конференції не говорилося. В організаційних вказівках про конференцію був і пункт про те, що офіційними мовами конференції будуть: англійська, німецька, французька і польська. А це відштовхло українських науковців від участи в конференції. Правда, на самій конференції цей принцип не було дотримано. Проф. Я. Рудницький навіть частину пленарного засідання провадив по-українськи (хоч доповідь, згідно з вимогами оргкомітету він виголосив по-англійськи), я теж свою доповідь про Наукове Товариство ім. Шевченка і його ролю в національному відродженні українців Галичини виголосив по-українськи.

З організаційного боку ряшівська конференція була підготовлена бездоганно. Укквартитування, харчування, транспорт — все було на високому рівні і... безплатно. Незабутньою була екскурсія у Перемишль та Ярослав. На самій конференції панував дух взаємного порозуміння і толерантности.

Приємним сюрпризом для нечисленної групи українських учасників конференції була заява представника оргкомітету, що наступна конференція буде на тему: „Поляки й українці Галичини: минуле, сучасне, майбутнє". Будемо сподіватися, що на ній науковці України будуть представлені в достатній кількості.

Микола Мушинка

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ
— НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

Українське Лікарське Товариство Північної Америки Відділ Огайо

ділиться сумною вісткою зі своїми членами і громадянством, що 3-го листопада 1992 р. по важкій і довгій недузі відійшов у вічність

св. п. д-р

БОГДАН ПАНАСЮК

довголітній член Управи.

———

Дружині, доням і родині глибокі співчуття складає

УПРАВА

Ділимося болючою вісткою з родиною і приятелями, що у вівторок, 3-го листопада 1992 р. відійшов у вічність по тяжкій недузі

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і БРАТ

бл. п. д-р мед.

БОГДАН ЯРОСЛАВ ПАНАСЮК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 6-го листопада 1992 року в церкві св. Андрея в Пармі, Огайо, а відтак на цвинтарі свв. Петра і Павла.

Залишені в глибокому смутку:

дружина — ОРИСЯ
доньки —
ХРИСТИНА БАРАБОЛЯК з мужем МАРКОМ
НУСЯ РОДЕЙРО з мужем ЙОСИФОМ і дітьми МАНУЕЛОМ і ТАТІЯНОЮ
НАТАЛКА ПЕТРУСКА з мужем ДЕНИСОМ і дітьми МИКОЛОЮ і ОЛЕКСАНДРОМ
сестра — ОЛЬГА ФЕДУН
та ближча і дальша родина в Америці й Україні

Ділимося сумною вісткою, що у понеділок, 7-го листопада 1992 р. упокоївся у Бозі на 90-му році життя

бл. п.

ДМИТРО ҐРОХ

ПАНАХИДА — середа, 11-го листопада 1992 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Duchynski-Cherko, 118 Yonkers Avenue, Yonkers, N.Y.

ПОХОРОН — четвер, 12-го листопада 1992 р. о год. 10-ій ранку в церкві св. Михаїла в Yonkers, N.Y., **а опісля на цвинтар** Mount Hope, Yonkers, N.Y.

Горем прибиті:

дочки —
ІРЕНА МОЦЮК з мужем ЯРОСЛАВОМ
АННА ГНАТЮК з мужем ЛЮБОМИРОМ у Варшаві
внуки —
ДАРІЯ ЗАЛУЦЬКА з мужем ІГОРЕМ
НАТАЛКА БАРОН з мужем ДАВИДОМ
ВОЛОДИМИР ГНАТЮК з дружиною ОЛЕЮ у Варшаві
д-р ПЕТРО ГНАТЮК з дружиною ІРЕНОЮ у Варшаві
правнуки —
МИКОЛКО і СОФІЙКА

———

Замість квітів родина просить складати пожертви на Український Музей у Ню Йорку.

„Згадай мене, Господи, у царстві Твоїм".

У четвер, 22-го жовтня 1992 р. після операції відійшла у вічність

наша найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

АННА ПУЩАК
з дому ВИСОЧАНСЬКА

уроджена в селі Гай, пов. Перемишль.

Залишила у великому смутку:

мужа — ІВАНА
синів —
МИХАЙЛА з дружиною і внуком МИХАСЕМ
ІВАНА з дружиною і внучкою МАЛИСЕЮ
сестри —
КАТЕРИНУ ВАРХОЛУ з родиною
ЯРОСЛАВУ ҐОЛЕБСЬКУ з родиною

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що у суботу, 7-го листопада 1992 р. на 80-му році життя з волі Всевишнього відійшов у вічність

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і ДІДУНЬО

бл. п.

БОГДАН КОПИТКО

МАҐІСТЕР ФАРМАЦІЇ

ПАРАСТАС — середа, 11-го листопада, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 Табор Рд. У Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ пічнуться в четвер, 12-го листопада, о год. 10-ій рано в церкві Христа Царя на Найставні при вул. Каюґа, звідкіля тлінні останки будуть перевезені на цвинтар на Факс Чейс, Па.

Залишив у глибокому смутку:

дружину — ІРЕНУ
синів — МИРОСЛАВА і ЄВГЕНА з родинами
двох внуків і внучку
КОРНЕЛЬ КРЕХОВЕЦЬКИЙ з родиною
д-р ЗЕНОВІЙ ҐІЛЬ з родиною
д-р ЄВГЕН ҐІЛЬ з родиною
дальшу і ближчу родину

Ділимося сумною вісткою, що 6-го листопада 1992 р. в Дітройті упокоївся в Бозі на 89-му році життя

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. інж.

Роман Яків Кордуба

колишній член студентської корпорації „Галич" в Данціґу, Пласту, Товариства Українських Інженерів, Дирекції Кредитової Кооперативи „Самопоміч" і 292-го Відділу УНС.

ПОХОРОНИ відбулися 10-го листопада із церкви св. Йосафата у Воррені, Миш. на цвинтарі св. Гробу.

У глибокому смутку:

дружина — ІВАННА
дочка — ЗІРКА КОЗАК з мужем ІГОРЕМ
син — БОГДАН із дружиною СВІТЛЯНОЮ
сестра — ОЛЬГА КІНАЛЬ з мужем ЮЛІЯНОМ
брат ЕВГЕН з дружиною ПЕЛАГІЄЮ
внуки —
АНДРІЙ, ДАМЯН і ЗІНА КОЗАК
ЛЯРИСА СКОРУПА з мужем СТЕФАНОМ
ДІЯНА і НАТАЛКА КОРДУБА
ХРИСТИНА ЗАХАРІЯСЕВИЧ з мужем АНДРІЄМ
ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді, Україні, Польщі і на Чехо-Словаччині

Дня 22-го жовтня 1992 р. відійшла у вічність на 91-му році життя

наша найдорожча

МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

ЗЕНОВІЯ ВОВЧКО КУЛЬЧИЦЬКА
(з Сас Погорецьких)

ПОХОРОН відбувся 31-го жовтня 1992 р. з храму Пресв. Родини у Вашінґтоні, Д. К. Тлінні останки спочили на Rock Creek Cemetery **в тому ж місті.**

Залишила в невимовному смутку:

дочку — ЛІДУ ҐІФФЛЕР
зятя — МІЛТОНА
внука — ОСИПА
братову — НАТАЛІЮ ПОГОРЕЦЬКУ
сестрінка — БОГДАНА ҐРЕҐОЛИНСЬКОГО з родиною
братанку — АЛЕКСАНДРУ ПОГОРЕЦЬКУ
сестрінок —
ОКСАНУ ШІҐЕМУРУ з родиною
ДАРІЮ ЛУЦЬКУ
ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді, Україні і Польщі

В СЕРЕДУ, 4-ГО ЛИСТОПАДА, бельгійський сенат 115 голосами проти 26 схвалив Маастріхський договір. Таким чином Бельгія стала шостим членом Спільного ринку, що ратифікував договір, котрий передбачає запровадження в Европі єдиної валютної системи, єдиної армії і узгодженої внутрішньої політики. Бельгія, де знаходиться головна канцелярія Спільного ринку, є найактивнішим прихильником европейської інтеґрації.

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Два тижні тому федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральний суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки. Оборона — себто родина Дем'янюка — має тільки до 11-го серпня 1992 року, щоб представити свої докази та правні арґументи.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо бореться в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б це більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередно на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка
Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

Наші таланти

В Південній Кароляйні є прекрасний парк із скелястими горами, бистрими річками, водоспадами називається „Чімні Рок парк". Він своїми гарними різноманітними краєвидами захоплює відвідувачів — спортовців, мистців, фотографів, що приїжджають туди із далеких сторін протягом цілого року і фотографують ті гідні подиву скелясті гори, водоспади, річки й потоки.

В цьому парку восени кожного року відбуваються змагання за найкращу фотографію, зняту тут.

Еміліян Юрчинський з Рочестеру кожного року в осінній час відвідує свою дочку, що живе в Південній Кароляйні і при тій нагоді відвідує „Чімні Рок Парк" і знімає там гарні краєвиди. Він також бере участь у змаганнях за найкращу фотографію і вже другий рік підряд одержав першу нагороду.

Е. Юрчинський довгі літа живе зі своєю дружиною в Рочестері. Працював у фірмі „Істмен Кодак" на фотографічному відділі. Закінчив фотографічні студії в Рочестерському Технологічному Інституті.

Сьогодні Е. Юрчинський є вже на пенсії і у вільний час виїжджає в далекі околиці Рочестеру, шукаючи цікавих об'єктів для фотографії. Він належить до американського та міжнародного Товариства фотографів і постійно бере активну участь у їхніх збірних виставках, де також був нагороджений.

В Австралії у 1989 році відбулася міжнародна виставка фотографій, в якій взяло участь 400 фотографів і з поміж них Е. Юрчинський виграв першу нагороду — золоту медаль „Джордж Істман".

Кожного року у червні на Союзівці відбувається з'їзд сеньйорів, Е. Юрчинський є також їхнім постійним учасником. Він привозить багато своїх різних фотографій, переважно більших розмірів і продає їх за зниженими цінами, а одержані гроші приділяє на добродійні цілі. Е. Юрчинський є членом Українського Народного Союзу у Відділі 316-ому.

Бажаємо Е. Юрчинському ще на довгі літа міцного здоров'я і дальших успіхів в його творчій праці.

Ірина Банах-Твердохліб

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УАСТ „Львів" — „Конкордія" СК — 3:3

Клівленд, 4-го жовтня. — Ці змагання відбулися на власній площі, УАСТ „Львів". Пам'ятаючи сильну німецьку футбольну дружину „Конкордія" з минулого весняного сезону, „львів'яни" започаткували змагання обережно. Обидва суперники старалися пізнати себе і знайти слабі місця. По якомусь часі з однієї з підворітних ситуацій легким стрілом німці здобули ведення 1:0. Цей голь неначе .будив „львів'ян", які протягом хвилини провели контратаку, яку вдало закінчив наш новоприбулий тернопілець Олег Робусяк, вирівнявши вислід 1:1. Цей голь змінив віру і дух змагунів „Львова", які започаткували серію атак на ворота німців, одначе бажаного успіху не осягнули. В дальшому ході змагань гра дещо сповільнилася і проходила рівнорядно, при чому німці зуміли завершити одну із своїх атак голем, яким здобули ведення 2:1. Перед закінченням половини „львів'яни" провели чергову контратаку, з якої Луї Нанчов вирівняв рахунок 2:2.

У другій половині гра стала ще цікавішою і жорстокою. Німці частіше посилали далекі сильні стріли на ворота „Львова", один з яких приніс їм втретє ведення 3:2, коли м'яч випав з рук нашого воротаря і покотився в сітку воріт. Здавалося, наша дружина зазнає поразки. Німці, стараючись затримати цей вислід, розпочали гостру гру, якою часто порушували правила і врешті заслужили на вільний стріл, з якого Нанчов ефективно, понад „стінку" змагунів „Конкордії", вирівняв 3:3. Цей вислід залишився до кінця зустрічі. В загальному наша дружина грала дуже жертвенно, а сконсолідувавши, нарешті, формацію свого нападу, показала гарну комбінаційну гру та тримала в напрузі впродовж цих змагань своїх і чужих глядачів, що і є одним із завдань кожної футбольної дружини.

І. Росул

До 70-ої річниці СК „Русь" Ужгород

Наближається 70-річчя славної футбольної дружини „Літаючих учителів" — СК „Русь" Ужгород. Виявляється, що в Ужгороді, як і на Закарпатті, любителі футболу небагато знають про цю славну дружину. Свого часу тут, в Америці, збирав цінні історичні матеріяли про СК „Русь" колишній її змагун св. п. Юрій Хома. Підготовляв теж збірку матеріялів громадянин Сопко, але жодна не була опублікована. Було б дуже на часі і доцільно такі матеріяли опублікувати для інформації спортової громади в Україні. Потрібно устійнити дату, коли закріплено назву „Русь". Просимо усіх зацікавлених в цій справі звертатися на адресу: John Rosul, 2591 Dale Ave., Rocky River, Ohio 44116; tel.: (216) 331-3860.

УСК Ню Йорк — „Іберія" СК 1:3

В неділю, 4-го жовтня, перша дружина УСК відбула другі з ряду змагання за чемпіонат II дивізії Космополітальної Ліґи, в яких зазнала поразки, цим разом вислідом 1:3. Вже до перерви суперники вели 1:0. Після відпочинку наші футболісти виявили більше завзяття, завдяки чому напад провів ряд продуманих акцій, в одній з яких Ґреб з наріжного копу Плісака вирівняв рахунок 1:1. В 61-ій хвилині еспанці, в свою чергу, провели контратаку, з якої вдруге вийшли вперед 2:1. До кінця зустрічі УСК створив кілька добрих нагод до здобуття ґолів, однак м'яч із стрілів наших „анайперів" не долітав до цілі, двічі відбився від стовпа воріт „Іберії". У 89-ій хвилині суперники устійнили вислід змагань 3:1.

В передзмагу резерва УСК зазнала поразки з резервістами „Іберії" вислідом 3:2.

УСВТ „Ч. Січ" — „Морріс Мітіорс" СК 1:3

Довер, 4-го жовтня. — В чергових змаганнях за чемпіонат вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, що їх відбула „Ч. Січ" на виїзді в Довері, наші футболісти зазнали поразки, вислідом 1:3. Цей вислід зовсім не віддзеркалює переходу гри, в якій „Січовики" в більшості випадків володіли м'ячем, створили ряд критичних ситуацій під воротами господарів, яких, однак, не використали наші напасники. В цих, як і в попередніх виступах нашої дружини, можна було зауважити брак досвідчених стрільців, яких немає в нападі. Факт, що всі дотеперішні голі на конті дружини здобули змагуни дефензиви, а головно Борецький, говорить сам про себе.

І цим разом на початку ведення для „Ч. Січі" здобув Борецький. В дальшому ході змагань суперники вирівняли 1:1 і прикро, що цей, як і черговий голь ведення 2:1 вони здобули з „офсайдової" позиції, на яку вказав лінійний суддя, однак дуже односторонньо признав обидва голі головний суддя. У кінцевій фазі зустрічі господарі устійнили вислід 3:1.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Науменко, Паливода, Прайс, Борецький, Торій, Пізаро, Сергіїв, Твардовський, Мигало, Муніс, Лясота.

Відбиванкарі „Ч. Січі" в новому сезоні

Вже розпочали підготову до нового сезону відбиванкарів „Ч. Січі", які будуть виступати в турнірах відбиванкової Асоціяції ЗСА в „А" клясі. Провідниками дружини є Олесь Гладкий і Адріян Стасюк. Крім них в складі дружини виступатимуть Михайло Завадівський, Богдан Іваськів, Марко Дулин, Віктор Кравець, Браєн Томко, Роман Кош, Адріян Пенцак. Пробують ввійти до дружини кілька інших перспективних змагунів цього спорту.

Крім чоловічої дружини вже розпочали тренування і жіноча дружина під проводом Ані Тершаковець-Томко і Олександри Тершаковець-Завадівської. В складі дружини вже розпочали підготову до нового сезону Е. Андерсон, С. Лопатовська, В. Стасюк, І. Іваськів і С. Келлі. Обидві дружини тренуються в гімнастичній залі школи парафії св. Івана Хрестителя. Жіноча в середу, чоловіча в четвер — вечорами.

(от)

З листа НОК України до проводу УСЦАК

7-го жовтня ц. р. надійшов черговий лист від НОК України до Проводу УСЦАК, в якому, між іншим, пишеться: „Національний Олімпійський Комітет України щиро дякує Вам за допомогу національним федераціям України в сплаті членських внесків міжнародним федераціям... Інформуємо, що всі сім національних федерацій України з зимових видів спорту: боб следу, санного спорту, фігурної їзди, гокею, біятльону, ковзанярського й лещатарського спорту визнані міжнародними федераціями, а збірні України одержали запрошення для участі в чемпіонатах світу, етапах кубків світу та інших офіційних змаганнях. В цьому визнанні ми вбачаємо і вашу велику заслугу. Національний Олімпійський Комітет України подав попередню заяву до участі делеґацій України (збірних) в зимових Олімпійських Іграх 1994 року в Ліллегаммері, Норвегія. З вдячністю до Вас — фахівці і спортсмени зимових видів спорту України".

Пригадуємо прихильникам українського спорту, що до Фонду Відродження Спорту в Україні надходять дальші просьби допомогти федераціям України (а їх в Україні понад 75). УСЦАК досі допоміг 25-ом оформити їх в міжнародних федераціях. Економічна криза в Україні особливо нищівно вдаряє по спортових організаціях, тому ми хоч частинно зобов'язані допомогти спортові в Україні вийти на світову арену. Просимо не забувати з різних нагод призбирувати пожертви на цей наш Фонд і висилати на адресу: USCAK—Fund for the Rebirth of Sports in Ukraine, 680 Sanford Ave, Newark, N. J 07106.

● РОЗШУКИ ●

ГІЛЯРІЙ КУРЦЕБА ГРИГОРОВИЧ,
нар. 1928 р. в селі Тишківці, Україна, який живе тепер у Канаді, його розшукує сестра **Жильцова/Курцеба Ірина Григорієвна,** яка живе на Уралі, її адреса:
Челябінська обл.
м. Копейск
пр. Слави, 7а 120